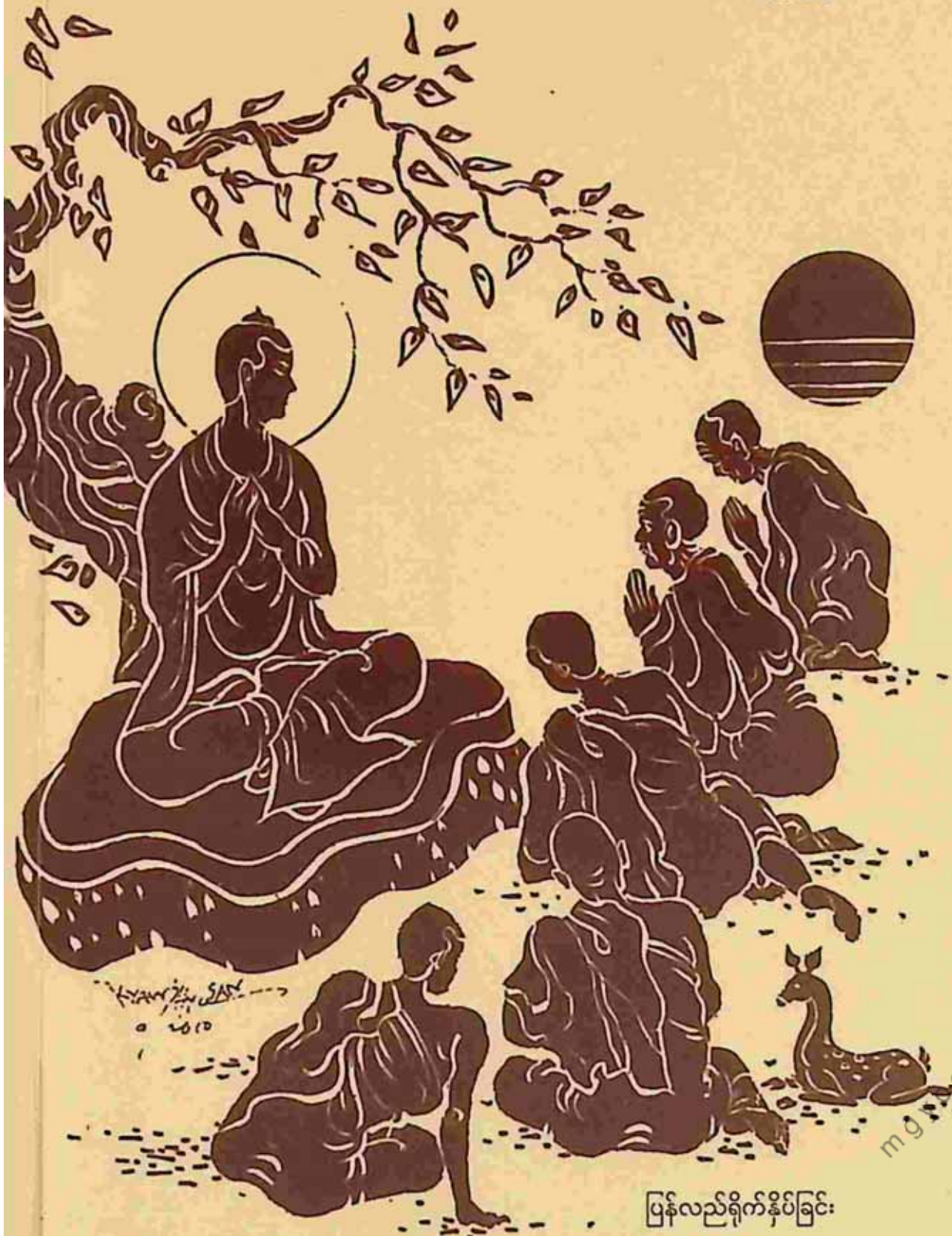

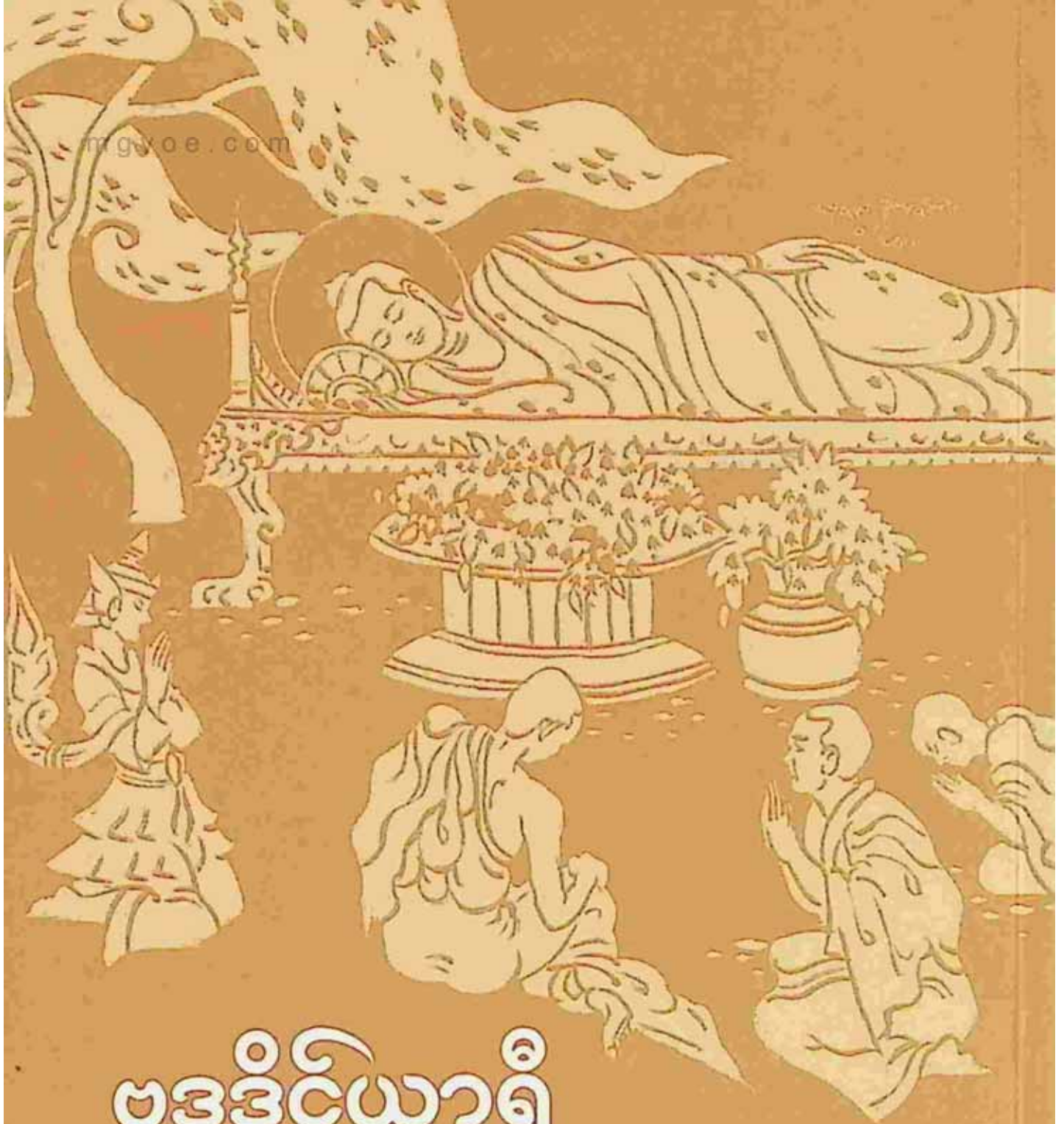
စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mg.young.com

ဗုဒ္ဓဒိင်္ဂယာရီ ပါရဂူ

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mg.young.com

ဗုဒ္ဓဒိင်ယာရီ ပါရဂူ

ယင်းသို့လျှင် သစ္စာတရားကို မြတ်နိုးမှု၊ လူထုအကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်လိုမှု၊ အတွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို ရလိုမှုတို့ဖြင့် လှုံ့ဆော်အပ်သည်ဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့သည် ငါ၏ အထံသို့ ရောက်လာကြကုန်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ စွန့်လွှတ်သူ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကမ္ဘာလောကမှာ ထင်ရှားရှိနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး လူ့လောက၏ အနာဂတ်မှာ တောက်ပြောင်လျက်ပင်ရှိသည်ဟု ပြောဆိုနိုင်ပေသည်။

PYG0038
2,300.00 KS

ဗုဒ္ဓဒိုင်ယာရီ ပါရဂူ

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ကျော်ဖြူစံ

စာမျက်နှာ ၁၈၀ + မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၇၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ ဇွန်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၇၇ လောကစာပေ၏ ဆင့်မအကြိမ်မှ (ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၄)

ရောင်းစျေး ၂ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဗုဒ္ဓဒိုင်ယာရီ
ပါရဂူ
မြန်မာပြန်

ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့်
ဒရဗာရီလောင် ဆကျ ဘတ္တ၏ ဗုဒ္ဓဟရီဒေယ
သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကို
မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသည်။

မြန်မာ့စာပေကုမ္ပဏီလီမိတက်၊ ၂၀၁၃

mgyc.com

mgyc.com

မာတိကာ

-	ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ	က
-	နိဒါန်း	ဂ
-	ရည်ညွှန်းချက်	စ
၁။	စည်းစိမ်နှင့် အာဏာကိုသာ ဦးညွှတ်ကြသည်	၂
၂။	ကမ္ဘာလောကသည် နားလည်မှုမရှိ	၆
၃။	ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် စခန်းမမြင်	၁၀
၄။	လူသည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်	၁၆
၅။	သစ္စာတရား ရှာမှီးသူကို အထင်သေးကြသည်	၂၀
၆။	ရူးသွပ်နေသော ကမ္ဘာလောက	၂၆
၇။	သဘာဝတရားသည် ပွင့်နေသော စာအုပ်ဖြစ်သည်	၃၄
၈။	ကျေးကျွန်တို့၏ ထွက်ရပ်လမ်း	၄၀
၉။	ကောက်ပင်နှင့် မြက်ပင်	၄၈
၁၀။	ဆေးဆရာနှင့် လူနာ	၅၂
၁၁။	မိန်းမဘဝ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ	၅၆
၁၂။	သစ္စာတရား၏ ယဇ်ပလ္လင်မှာ	၆၈
၁၃။	ကျန်းမာသူ ဓာတ်စာမလို	၈၄
၁၄။	မိန်းမနှင့် ယောက်ျား	၁၀၀

၁၅။ တရားကံခတ်နည်း	၁၁၀
၁၆။ ရန်လိုသောရဟန်းနှင့် လိမ္မာသောဒကာ	၁၂၀
၁၇။ သေနေသော လင်မယား	၁၂၆
၁၈။ ဘယ်သူကြီးသနည်း	၁၃၀
၁၉။ ဘယ်သူမြတ်သနည်း	၁၃၆
၂၀။ အစေခံကို ပူဇော်ပါ	၁၄၀
၂၁။ ကြောင်သူတော်တွေ ခေတ်စားနေသည်	၁၄၄
၂၂။ သူခိုး ဓားရိုးကမ်း	၁၅၀
၂၃။ သွေးနှင့်ရေ	၁၅၄
၂၄။ သူနာပြုသော ဗုဒ္ဓ	၁၅၈
၂၅။ သားထက် သမီးအရေးကြီးသည်	၁၆၂
၂၆။ မရွံ့မပဋိပဒါ	၁၆၆
၂၇။ ဒေဝဒတ်၏ နမူနာ	၁၇၀
၂၈။ သဗ္ဗေသင်္ခါရာ အနိစ္စာ	၁၇၈

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်သည် မည်သည့်စာအုပ်မျိုးဖြစ်ကြောင်းကို ဤ စာအုပ်၏ နိဒါန်း၌ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ဤစာအုပ်သည် ဗုဒ္ဓ ဝင်စာအုပ်နှင့်မတူသော ဗုဒ္ဓဝင်စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်၏ ထူးခြားချက်မှာ ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင်က မိမိ၏အကြောင်းကို ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းသဖွယ် တင်ပြသွားသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရေးဟန်ရေးနည်း မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ဗုဒ္ဓအကြောင်းကို ရေးသားထားသည့် စာအုပ်များအနက် ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပေသည်။

စိတ်ဝင်စားဖွယ် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်မိသောအခါ၌ စာဖတ်ပရိသတ်များအား တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ ကျွန်တော့်တွင် ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပေသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာ၌ ယင်းစိတ်ဆန္ဒ၊ ယင်းစေတနာသည် အခြေခံအကြောင်းရင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤစာအုပ်၌ အစဉ်အလာအားဖြင့် ယူဆလာခဲ့သည့် အယူအဆများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တော်လှန်ထားပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ထုတ်ပြုရလျှင် မာရ်နတ်ဆိုသည်မှာ နားကင်းကြီးနှင့် တကယ့်မိုးပေါ်က နတ်

ကြီးဟု ယူဆနေသည့် အစဉ်အလာကို တော်လှန်ပစ်လိုက်သည်။ ဤ စာအုပ်၏ အလိုအားဖြင့် မာရ်နတ်ဆိုသည်မှာ ကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ရာ၌ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်သည့် မိမိအတွင်းစိတ်ကို တင်စားခေါ် ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုနည်းအတူပင် လူ့လောကအား သစ္စာ လေးပါး တရားဟောပြရန်အတွက် နောက်တွန့်နေသည့် ဗုဒ္ဓအား တိုက်တွန်းတောင်းပန်သည့် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာဆိုသည်မှာလည်း တကယ့် ဗြဟ္မာပြည်က ဗြဟ္မာကြီးမဟုတ်ပေ။ ကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ရန် လှုံ့ဆော်အားပေးသည့် မိမိ၏အတွင်းစိတ်ကို တင်စားခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အချုပ်ပြောရလျှင် မာရ်နတ်ဆိုသည်မှာ အဖျက်စိတ် ဖြစ်၍ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာဆိုသည်မှာ အပြုစိတ်ဖြစ်လေသည်။

ဤစာအုပ်သည် မူလ ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ရေးသူမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဟုတ်ပုံမရ။ စာအုပ်ကလည်း ဂန္ထဝင်စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပုံ မပေါ်။ သို့ရာတွင် စာအုပ်၌ပါရှိသည့် ဗုဒ္ဓနှင့်ပတ်သက်သော ရဲရင့်သော အတွေး၊ သဘာဝကျသော အယူအဆ၊ ဆန်းသစ်သောအမြင်၊ တောက်ပြောင်သော စကားလုံး၊ တော်လှန်ရေးကျသော အဓိပ္ပာယ် များမှာ ကျွန်တော့်အား အံ့ဩစေခဲ့သည်။ နှစ်သက်စေခဲ့သည်။ ဘဝင် ခိုက်စေခဲ့သည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် အကြိုက်ချင်း တူညီကြသည့် စာဖတ်သူများ၊ ကျွန်တော်ခံစားရသည့် ခံစားမှုမျိုး၊ ကျွန်တော်သိသည့်အသိမျိုး ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ကျွန်တော် ဤစာအုပ် ကို ဘာသာပြန်ရကျိုးနပ်သည်ဟု ယူဆရပေတော့မည်။

ပါရဂူ
၂၁-၃-၆၄

နိဒါန်း

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာထက်ပင် ကျော်လွန်သွားခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသည် ယနေ့လည်း ကမ္ဘာလောကတွင် ရှိနေသည်။ အသက်ရှင်နေသည်။ လူ့လောကရှိနေသရွေ့ သူလည်း အသက်ရှင်နေလိမ့်မည်။ မိမိ အသက်ရှင်နေခြင်းအားဖြင့် ကမ္ဘာလောကအားလည်း အသက်ရှင်နေစေလိမ့်မည်။

ဤစာအုပ်ငယ်ကလေးမှာ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ ဗုဒ္ဓဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိအပြည့်အစုံလည်း မဟုတ်ပေ။ ဗုဒ္ဓတရားတော်နှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးခြားသော ရေးသားချက်လည်း မဟုတ်ပေ။ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သော ဘဝခရီးသည်တစ်ဦး၏ ခရီးအတွေ့အကြုံ အချို့အဝက်ကို စုဆောင်းထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်သားတော်တစ်ဦးသည် ဗုဒ္ဓအဖြစ် တည်းဟူသော အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ သူသည် မိမိ၏ အတွေ့အကြုံကို ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်း ရေးသားထားလေသည်။ ယင်းပုံစံ ယင်းအသွင်မျိုးဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာလောက၌ အပူဇော် အကန်တော့ခံနေရသူများ သည်လည်း မိမိတို့၏ဘဝ၌ သာမန်လူများကဲ့သို့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို

ခံခဲ့ကြရလေသည်။ ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ဆေးဖော်ကြောဖက်
မလုပ်ခြင်း စသော လောကဓံတရားတို့၏ အကြားမှာ ဇွဲနပဲကြီးစွာဖြင့်
ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြရလေသည်။ အသိအကျွမ်းများ၊ နောက်လိုက်များ၊
တပည့်တပန်းများ၊ အပေါင်းအဖော်များ၏ တစ်ကိုယ်ကျိုးကြည့်မှုနှင့်
လည်းကောင်း၊ မသိနားမလည်မှုနှင့်လည်းကောင်း တိုက်ပွဲဝင်ကြရ
လေသည်။ ထိုနောက်မှ သူတို့သည် အောင်မြင်မှုရရှိကြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။ ယင်းအောင်မြင်မှုမျိုးအတွက် အဆုံးမရှိသောဇွဲ၊ အပိုင်းအခြား
မရှိသော စွမ်းရည်သတ္တိ၊ ပြည့်ဝသောအကြံဉာဏ်၊ တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ
သော စွန့်လွှတ်မှု၊ နက်နဲသော အတွေ့အကြုံ၊ မမောပန်းသော လုံ့လ၊
အဆက်မပြတ်သော နိုးကြားထကြွမှု၊ ကျယ်ပြန့်သောအမြင်၊ မယိမ်း
ယိုင်သော ယုံကြည်မှု၊ မြင့်မြတ်သော ပရဟိတစိတ်၊ တည့်မတ်သော
ဘက်မလိုက်မှု၊ ဖြူစင်သော ကိုယ်ချင်းစာနာမှုများ လိုအပ်ပေသည်။
ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသည် ယင်းကဲ့သို့သော အောင်မြင်မှုမျိုးကို ရရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးထဲက ဖြစ်လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထဲ၌ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ နေရာ
သည် အထူးသဖြင့် မြင့်မားလှပေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ရေးသားပါရှိသည့် အကြောင်းအရာများမှာ ဗုဒ္ဓ
စာပေမှ ထုတ်နုတ်ထားသည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်လေသည်။
ဆိုလိုရင်းမှာ အကြောင်းအရာများသည် စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်ပေ။ ထို
အကြောင်းအရာများကို အခြေခံ၍ ဗုဒ္ဓ၏ စိတ်ထားတော်ကို ခြယ်မှုန်း
ရေးပြထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ စိတ်ထားတော်နှင့် ပတ်သက်၍ ယခုလောက် ကောင်းမွန်
သော ခြယ်မှုန်းရေးပြခြင်းမျိုးကို သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်
မည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ပြုလုပ်သည်ဆိုလျှင်လည်း ဤစာအုပ်၌
ကဲ့သို့ သဘာဝကျမှု၊ လှပကောင်းမွန်မှု ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။
အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပခုံးပေါ်၌ ဆန်းသစ်လျက် တော်လှန်ရေးကျသည့်
လုပ်ငန်းတာဝန်သည် ပိုးလျက်ရှိ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ခြေလှမ်း

တိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း၌ ပျက်စီးခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်း၊ ဥပေက္ခာပြုခြင်းများကို ရင်ဆိုင်ရ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် စာအုပ်ကို သာလျှင်မဟုတ်ဘဲ လူ့နှလုံးသားကိုလည်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လေးလေးနက်နက် လေ့လာထား၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ဘဝ၌ လေးဖက်လေးတန်တွင် အခက်အခဲများ၊ အနှောင့်အယှက်များ၊ အဖျက်အဆီးများ၊ အဆင်မပြေမှုများ ဝိုင်းရံနေသော်လည်း တစ်ဆံခြည်မျှ စိတ်ပျက်အားလျှော့ခြင်းမရှိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည်သာလျှင် ဗုဒ္ဓ၏ စိတ်နေစိတ်ထားကို အမှန်အတိုင်း သိရှိနားလည်နိုင်၍ ပြောင်မြောက်စွာ ခြယ်မှုန်းရေးပြနိုင်စွမ်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ဤစာအုပ်ကို ရေးသူမှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးထဲက ဖြစ်လေသည်။

ရယုဝိရရှရန်ဒီဝါကရ

ရည်ညွှန်းချက်

အို ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ

နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာ ရှည်လျားဝေးကွာနေသော်လည်း တပည့်တော် အရှင်ဘုရား၏ ဒိုင်ယာရီစာလွှာများကို ဖတ်နိုင်ခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းမှာ အရှင်ဘုရား၏ အကြောင်းအရာသည် အရှင်ဘုရား၏ အကြောင်းအရာမဟုတ်ဘဲ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မဟာလူသားတို့၏ မည်သည့်အခါမှလည်း မဟောင်း၊ မည်သည့်အခါမှလည်း မဝေးသော အသက်ရှင်နေသည့် အကြောင်းအရာဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အရှင်ဘုရားသည် ကမ္ဘာလောက၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ရှိသမျှကို စွန့်လွှတ်လျက် လူသားတို့အား မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော လမ်းစဉ်ကို ညွှန်ပြသူ မဟာလူသား ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် လူသားတို့သည် ဒေါသကြောင့်လည်း အရှင်ဘုရားအား မုန်းတီးကြသည်။ အဝိဇ္ဇာကြောင့်လည်း အရှင်ဘုရားအား မေ့လျော့ကြသည်။ မောဟကြောင့်လည်း အရှင်ဘုရားအား ဘဝဂ်သို့ ပို့ကြသည်။ မဟာလူသားအဖြစ်ဖြင့် အရှင်ဘုရားအား တိကျမှန်ကန်စွာ နားလည်သဘောပေါက်သူမှာ ရှားမှ ရှားလှပေသည်။ အရှင်ဘုရားအား လူအများ တိကျမှန်ကန်စွာ နားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်သန်လျက် အရှင်ဘုရား၏ ဒိုင်ယာရီစာလွှာများကို တပည့်တော် ကမ္ဘာလောကတွင်

ဖြန့်ကြဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ကာလ၏ဒဏ်ကြောင့် မှန်သောအကြောင်းမှာ တစ်ခါ တစ်ရံ၌ ပုံပျက်သွားတတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် သစ္စာတရားကမူ အချိန်ကာလ၏ အစွမ်းသတ္တိမှအပ ဖြစ်လေသည်။ အချိန်ကာလသည် သစ္စာတရားအား ပူဇော်သူဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလသည် သစ္စာတရားအား အသစ်အသစ် ဖြစ်သောနည်းဖြင့် ပူဇော်သော်လည်း ပုံပျက်သွားအောင် လုပ်ခြင်းငှာမူ မစွမ်းနိုင်ပေ။

ဤစာလွှာများ၌ မှန်သော အကြောင်းများမှာ အတန်ငယ် ပုံပျက်နေချင်နေမည် ဖြစ်သော်လည်း သစ္စာတရားကမူ ပုံပျက်ခြင်း မရှိပေ။ ယင်းအချက်ကို ကမ္ဘာလောက သိသိ မသိသိ အရှင်ဘုရားကမူ သိပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤစာလွှာများကို အရှင်ဘုရားအား ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အရှင်ဘုရား၏တပည့်
ဒရဟရီလာလ ဆတျာဘတ္တ

စည်းစိမ်နှင့် အာဏာကိုသာ ဦးညွှတ်ကြသည်

ငါ့ကို ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူတစ်ဦးဟု ဘယ်သူပြောမည်နည်း။ ငါ့မှာ နန်းအဆောင်ဆောင် ရှိသည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိသည်။ လှပသော ကြင်ရာဇနီး ရှိသည်။ သားရှိသည်။ လူအားလုံးက ငါ့အမိန့်ကို နာခံကြသည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ငါသည် ကျေနပ်အားရခြင်းမရှိ။ ငါ၏ဘဝသည် ဤမျှသာလောဟု ငါစဉ်းစားကြည့်သည်။ ငါသည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ တကယ်ဖြစ်ပါသလော။ အစေအပါး ရာပေါင်းများစွာတို့သည် ငါ့အား ရှိခိုးဦးညွှတ်ကြသည်။ သူတို့သည် ငါ့အား ရှိခိုးဦးညွှတ်ကြခြင်းလော။ သို့တည်းမဟုတ်။ ငါ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာအား ရှိခိုးဦးညွှတ်ကြခြင်းလော။ အကယ်၍ ငါသည် ဘုရင့်မျိုးနွယ်ထဲမှာ မွေးဖွားခဲ့သူမဟုတ်ပါလျှင်၊ အကယ်၍ ငါ၏အထံ၌ ဤမျှသော စည်းစိမ်ချမ်းသာများ မရှိခဲ့ပါလျှင် သူတို့အထဲက ဘယ်သူ ငါ့ကို ရှိခိုးဦးညွှတ်မည်နည်း။ သူတို့၏ စိတ်နှလုံးထဲ၌ ငါ့အား ကြည်ညိုလေးစားမှု ရှိသည်မဟုတ်။ သူတို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ကျေးကျွန်များ ဖြစ်ကြသည်။ ငါသည် ယင်းကျေးကျွန်တွေထဲမှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံအပယ်က ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားသည်။ ရဟန်းတစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဆီမှာ ဘာမျှမရှိ။ ဆွမ်းခံပြီး ရသမျှဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းသူသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ငါ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို အမှုမထား။ သူသည် ငါ၏ ကျေးကျွန် သူခစားများထက်ပင် ဆင်းရဲသည်။ သို့ရာတွင် ငါ့အား ဦးမညွတ်။ ငါက ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် သူသည် ငါ့ထက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူတစ်ဦးပမာ ငါ့အား ပြုံးကြည့်လျက် ထွက်သွားသည်။

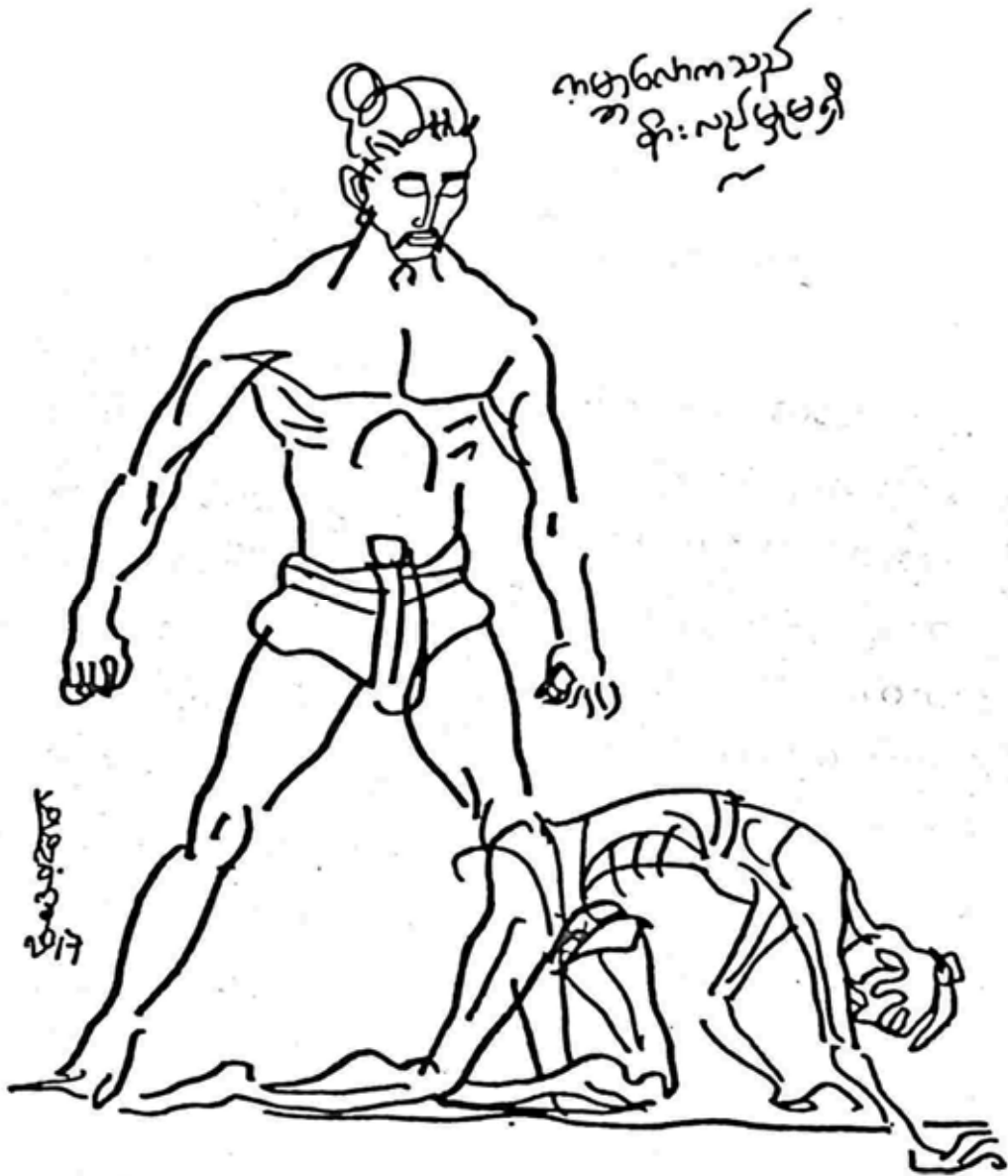
ယနေ့ အားလုံးက ငါ့အား ဦးညွတ်ကြသည်။ နက်ဖြန် ငါ၏ ပျိုရွယ်မှု ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ငါ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ပျက်ပြုန်းသွားလျှင် ဘုရင်ဧကရာဇ်တစ်ဦးဦးက ငါ့ထီးနန်းကို လုယူသိမ်းပိုက်လိုက်လျှင် ငါ့အား ဘယ်သူလာ၍ ဦးညွတ်ဦးမည်နည်း။ စိတ်ထဲက မပါသော်လည်း သူတို့သည် ငါ့အား ဦးညွတ်နေကြရလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရဟန်းကမူ ငါ၏စည်းစိမ်ကို လုယူသိမ်းပိုက်နိုင်သည့် ထိုဘုရင်ဧကရာဇ် တစ်ဦးဦးကိုလည်း အမှုထားလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူသည် မည်သူ့ရှေ့မှောက်မှာမျှ မိမိစိတ်ထဲက မပါဘဲနှင့် ဦးညွတ်သူမဟုတ်။ မိမိ၏ ဆရာရှေ့၌လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် မိမိထက်ကြီးသည့် ရဟန်းတစ်ပါးပါး၏ ရှေ့၌လည်းကောင်း သူသည် ဦးညွတ်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ဦးညွတ်ခြင်းသည် ကြည်ညိုလေးစားသည့်စိတ်ဖြင့် ဦးညွတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည်ညိုလေးစားခြင်း၌ မိမိ၏ဆန္ဒ ပြဋ္ဌာန်းသည်။ လွတ်လပ်မှုရှိသည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် စွမ်းအား၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဦးညွတ်ရခြင်း၌ ယင်းကဲ့သို့သော လွတ်လပ်မှုမျိုး၊ ယင်းကဲ့သို့သော ဂုဏ်သိက္ခာမျိုး ဘယ်မှာရှိမည်နည်း။

ယင်းသို့အားဖြင့် ဤနည်းပြာသာဒ်ပေါ်၌လည်း ငါသည် အလွန်တရာ သေးသိမ်သူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ မိမိ၏ သေးသိမ်မှုကို မေ့ပျောက်စေရန်အတွက် ကျွန်/ကျွန်မများ၏အသွင်ဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသော မြေကြီးရုပ်များကို ငါသည် စိစဉ်ဖန်တီးထားသည်။

ယင်းသို့အားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားနေလေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် လှည့်စားသူသည် ကမ္ဘာလောကကို လှည့်စားသူ ဖြစ်သည်။
လှည့်စားမှုဖြင့်ပြီးသော ဘဝသည်လည်း ဘဝပင် ဖြစ်ပါသလော။

ငါ၏ ခံစားချက်ကို ဘယ်သူ သဘောပေါက်မည်နည်း။
အကယ်၍ ငါသည် ဤနေရာက ထွက်ပြေးသွားလျှင် ကမ္ဘာလောက
သည် ငါ့အား လောက,က လွတ်မြောက်သွားသူဟုသော်လည်းကောင်း၊
သို့မဟုတ် အရူးဟုသော်လည်းကောင်း ထင်မှတ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာ
တွင် ငါ့ခံစားချက်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုမူ မည်သူမျှ နားလည်သဘော
ပေါက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ယနေ့ ငါသည် သိဒ္ဓတ္ထ (ပြည့်စုံသူ) အမည်
တွင်နေသော်လည်း မည်မျှလောက် မပြည့်မစုံသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသနည်း။

ကမ္ဘာလောကသည် နားလည်မှုမရှိ

ကမ္ဘာလောက ဘယ်လောက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသည်ဆို သည့်အကြောင်းကို သိသည်နှင့်အမျှ စိတ်နှလုံး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေ သည်။ ဇရာ၊ မရဏ၊ ဗျာဓိ (ရောဂါ) စသည့် ဓမ္မတာသဘာဝ ဆင်းရဲ ဒုက္ခများကို ရင်ဆိုင်နေကြရသည့်ကြားထဲမှ သတ္တဝါတိုင်းအား လူတိုင်း အား အဘက်ဘက်မှနေ၍ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခမှာ ခံရပ်နိုင်ဖွယ် မရှိပေ။ အင်အားကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ အာဏာကို အကြောင်းပြု၍လည်းကောင်း၊ အမျိုးဇာတ်ကို အကြောင်း ပြု၍လည်းကောင်း၊ မတရား ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းမှုများမှာ နေရာအနှံ့ ပြန့်၍ နေကြသည်။ ယင်းသို့လျှင် လေးဘက်လေးရပ်မှာ တောမီးတဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည့်ကြားထဲက ငါက သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံစိတ်ချရပြီဟု အောက်မေ့လျက် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကို ကြည့်နေရမည်လော။

မာရ် (နတ်) ယုတ်က “သိဒ္ဓတ္ထ၊ သင် ဘုရင်လုပ်လော့၊ ဧကရာဇ် လုပ်လော့၊ မိမိ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ မိမိ၏အာဏာဖြင့် ကမ္ဘာလောက အား ချမ်းသာသုခပြည့်ဝအောင် ပြုလုပ်လော့”ဟု ပြောလာသည်။ ဘယ်လောက် မိုက်မဲလှသနည်း။ ကမ္ဘာလောကမှာရှိသည့် တခြား ဆင်းရဲဒုက္ခများကို ထားပါဦး။ စည်းစိမ်နှင့် အာဏာကို အကြောင်းပြု၍

ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဒုက္ခများကို ဖယ်ရှားပစ်ပါဦး။ လူ့လောကမှာ ပျံ့နှံ့နေသည့် အနာရောဂါများနှင့် လူတို့၏သဘာဝ ရောဂါဝေဒနာများကို စည်းစိမ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အာဏာဖြင့်လည်းကောင်း ဖယ်ရှားပစ်၍ ရနိုင်ပါသလော။

မာရ် (နတ်) ယုတ်က ပြောပြန်သေးသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ သင်သည် အခု လူ့ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုမရလျှင် ရဟန်းဘဝ ရောက်သွားလို့ရော ဘာအောင်မြင်မှု ရမှာနည်း။ ရဟန်းဘဝမှာ သင် ဘာအသုံးဝင်မှာနည်း။ ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ကိုတောင် ကိုယ်ဖြည့်တင်းနိုင်မှာမဟုတ်။ လူ့ဘောင်က တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားလျှင် သင့်ကို သူရဲဘောကြောင်သူဟု ခေါ်ကြလိမ့်မည်”

ငါသည် မာရ် (နတ်) ယုတ်၏ တိုက်လုံးခိုက်လုံးတို့ကို ခံနိုင်ရည် ရှိသည်။ ငါက ပြန်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကမ္ဘာလောက,က ငါ့ကို သူရဲဘောကြောင်သူထင်ထင်၊ ဘာထင်ထင် ငါဂရုမစိုက်။ ငါသည် ငါ့စိတ်နှလုံး၏ ဘုရင်ဧကရာဇ် လုပ်မည်။ ကမ္ဘာလောက၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ငါ ဖြည့်တင်းဖို့မလို။ ဝမ်းဗိုက်ကိုမူ သူ့ဘာသာသူ ဖြည့်တင်းသည်။ တိရစ္ဆာန်များပင် သူတို့ဝမ်းဗိုက်ကို သူတို့ ဖြည့်တင်းကြသည်။ ငါကား ကမ္ဘာလောကကို လူဖြစ်အောင် လုပ်လိုသည့်ဆန္ဒ ရှိသည်။ လူအပေါင်းတို့၏အထံသို့ လူသားစိတ်ကို ဆောင်ကြဉ်းလာလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိသည်။ သစ္စာတရားကို ရှာဖွေလျက် ကမ္ဘာလောကအား ပေးချင်သည့်စိတ်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလည်းကောင်း၊ ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ အာဏာကိုလည်းကောင်း ငါအလိုမရှိ”

“ကမ္ဘာလောက,က ငါ့ကို သဘောမပေါက်ချင်နေပေစေ၊ ကိစ္စမရှိ။ ကမ္ဘာလောကသည် သူ့ကို အမှုထားရလောက်အောင် နားလည်မှု ရှိသူ ဖြစ်ပါသလော။ ယနေ့အထိ သူသည် ဘယ်သူ့ကို ဘယ်တုန်းက များ နားလည်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။ သဘောပေါက်ခဲ့ဖူးပါသနည်း။ အသက်

နှင့်ကိုယ် ထင်ရှားရှိစဉ်တွင်မူ ဘယ်သူ့ကိုမျှ သဘောမပေါက်။ ကွယ်
 လွန်သွားပြီဆိုလျှင်မူ မေ့လျှင်လည်း မေ့ပစ်လိုက်ကြသည်။ သို့မဟုတ်
 ပါကလည်း နတ်ဒေဝတာလုပ်၍ ဘဝင်သို့ ပို့ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကမ္ဘာ
 လောကသည် လူကို ဘယ်တော့မျှ လူမထင်၊ တိရစ္ဆာန်ဟုသော်
 လည်းကောင်း သို့မဟုတ် နတ်ဒေဝတာဟုသော်လည်းကောင်း ထင်
 သည်။ ဤကား အကျင့်ပါနေသည့်အရာ ဖြစ်သည်။ ငါ ဘာကြောင့်
 တွေးတောပူပန်နေရမှာနည်း။ ငါ ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်မည်။ ကမ္ဘာ
 လောက,က သူ့အလုပ်ကို လုပ်လိမ့်မည်”

ငါ၏စကားကို ကြားရလျှင် မာရ် (နတ်) ယုတ်သည် ထွက်ပြေး
 သွားလေ့ရှိသည်။ ယနေ့လည်း ထွက်ပြေးပြန်လေသည်။

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် စခန်းမမြင်

မာရ် (နတ်) ယုတ်နှင့် ယနေ့ စစ်တိုက်ရသလောက် ဘယ်တုန်းကမျှ မတိုက်ခဲ့ဘူးပေ။ နောင်ကိုလည်း ဘယ်တော့မျှ တိုက်ရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ရာဟုလာ၊ ရာဟုလာ၏မိခင်၊ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့၏ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်မှ ဖြတ်နိုင်မည်လောဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိရင်းနှင့် နန်းဆောင်က တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ခွာလာသည်။ နန်းဆောင်က ထွက်ခွာသည့်ခဏ၌ ပြာသာဒ်တစ်ခုပေါ်မှ ထောက်၍ မမိသည့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်ရသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

အင်း... သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးသည် မည်မျှလောက် အင်အားကောင်းလေသနည်း။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် နန်းဆောင်က ထွက်ခွာစဉ် ခဏ၌ ရာဟုလာနှင့် ရာဟုလာ၏မိခင်ကို တစ်ကြိမ်လောက် ကြည့်ချင်သည့် စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ တံခါးဝ၌ ရပ်လျက် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။ သားငယ်ကို တစ်ချက်လောက် နမ်းရှုပ်လိုက်ဦးမည်ဟု အကြံဖြစ်မိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့မိခင် နိုးသွားမှာစိုး၍ အကြံအထမမြောက်ခဲ့။

မာရ် (နတ်) ယုတ်က အခွင့်ကောင်းကို ယူလိုက်သည်။ သူက ပြောလေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ သင် အရူးအလုပ်ကို လုပ်နေသလော၊ ကိုယ့်အပေါ်

သံယောဇဉ်ကြီးမားရှာသည့် ချစ်သူသက်ထားအပေါ်မှာတောင် သင်
ကရုဏာ မထားဘူးလော။ သူသည် သင်နှင့် တစ်ကိုယ်တည်း တစ်စိတ်
တည်းလို ဖြစ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု
သဖွယ် ဖြစ်နေသူကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်သွားခြင်းမှာ မသင့်လျော်ပါ”
ငါက ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ကမ္ဘာလောကအတွက် တစ်ကိုယ်လုံးကို စွန့်ထားပြီး ဖြစ်
သည့်အတွက် မိမိ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ မစွန့်နိုင်ရမှာ
နည်း”

မာရ် (နတ်) ယုတ်။ ။ ဒီလိုဆိုလျှင် မယားကိုပါ တစ်ပါတည်း
ခေါ်ဆောင်သွားပါလား။

ငါ။ ။ သူ့ဟာနှင့်သူ ကြည့်ပြီး အသုံးချရသည်။ တရားအကျင့်
ကို ကျင့်ဖို့ရန်အတွက် ငါ၏ ယောက်ျားအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းသာလျှင်
အသုံးကျသည်။ ဘုရားဖြစ်သည့်အခါကျတော့မှ သားနှင့်မယားကိုပါ
ငါ ခေါ်ချင်ခေါ်မည်။ ဒါမှမဟုတ်လို့ အကယ်၍ မယားဆိုတာ အိမ်မှာ
သာသာပြီး အသုံးဝင်သည်ဆိုလျှင်လည်း အိမ်မှာပဲ နေစေမည်။

မာရ် (နတ်) ယုတ်။ ။ မယားဖြစ်သူကတော့ အကျင့်တရားကို
အားမထုတ်နိုင်ဘူးလော။ သိဒ္ဓတ္ထ၊ ဘာမဆို ယောက်ျား၏ လက်ထဲမှာ
သာ ရှိသည်ဟု သင် ယူဆသလော။ မိန်းမသည် အားမဲ့သူလုံးလုံး
ဖြစ်သလော။ အကယ်၍ ထိုအတိုင်းသာဆိုလျှင် သင် ကမ္ဘာလောက၏
အကျိုးကို သယ်ပိုးစွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ငါ။ ။ မာရ် (နတ်) ယုတ်၊ ငါ သင့်ကိုသိသည်။ ငါ့ကို အကျင့်
တရား အားမထုတ်အောင် တားမြစ်ပိတ်ပင်လိုသည့်ဆန္ဒ သင့်မှာ ရှိနေ
သည်။ ငါ သင့်စကားများကို ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ သင် မိန်းမ
ဘက်က ဘယ်လိုပဲ ရှေ့နေလိုက်လိုက် လောကကောင်းကျိုးရှိမည့်
လမ်းကြောင်းကို ငါသိသည်။ ရာဟုလာ၏ မိခင်ကို ငါစွန့်ရခြင်းမှာ
လောကကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်သည်။ မိန်းမလည်း အကျင့်တရားကို

ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်သည်။ ရာဟုလာမိခင်လည်း အကျင့်တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်လိမ့်မည်။ လူကိုဖန်ဆင်းသည့် အလုပ်သည်လည်း မိန်းမများ ကျင့်ကြံအားထုတ်သည့် အကျင့်တရားပင် ဖြစ်သည်။ ရာဟုလာမိခင်အား ထိုအလုပ်ကိုသာ ငါပြုလုပ်စေလိုသည်။ ရှေ့သို့ တိုးသွားရန်အတွက် ခြေတစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့လှမ်းပြီး အခြားခြေ တစ်ချောင်းကိုမူ ရှိရင်းစွဲနေရာမှာ ချထားရသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး ကို စုံလှမ်း၍မရပေ။ ထိုနည်းအတိုင်း ငါလည်း ရှေ့သို့လှမ်းသည်။ ခြေတစ်ချောင်း ရှေ့မှာ အခြေမကျမီ အခြားခြေတစ်ချောင်းက နောက်မှာပင် ရှိနေလိမ့်မည်။

မာရ် (နတ်) ယုတ်။ ။ သို့သော်လည်း သိဒ္ဓတ္ထ၊ ကျွန်ုပ် ပြောပြ မည်။ အိမ်မှာ ရရှိနိုင်သည့် လူ့အကျိုးဆောင်ရွက်ရန် နည်းလမ်းများကို သင် တောထဲမှာ ရရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ငါ။ ။ မာရ် (နတ်) ယုတ်၊ အိမ်မှာ လူလေးငါးယောက်အား ပေးကမ်းနိုင်သည်ဆိုပါလျှင် အိမ်က စွန့်ခွာပြီး တောဝနာကိုသွားသည့် အခါမှာ ကမ္ဘာလောကကို ပေးကမ်းနိုင်မည်မဟုတ်လော။

မာရ် (နတ်) ယုတ်သည် အရှုံးပေးလျက် တစ်ဖန် ထွက်ပြေး သွားပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထွက်ပြေးသွားသော်လည်း သူ ဘယ် လောက် ဒုက္ခ ဆက်ပေးနေသည်ဆိုသည်ကိုမူ ဘယ်တော့မျှ မေ့ပျောက် သွားလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ကောင်းသည့်အလုပ်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အနှောင့်အယှက်များစွာ တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ ရန်သူထက် မိတ်ဆွေက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ကန္တက (ကဏ္ဍက၊ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ မြင်းနာမည်) မြင်းစီး လျက် တစ်ညဦးလုံး မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ အနော်မာမြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါတွင် တစ်ညဦးတည်းနှင့် တိုင်းပြည်သုံးပြည်၏ နယ်စပ်များကို ဖြတ်ကျော်မိလာခဲ့လေပြီ။ ကန္တကမှာ အသက်ထွက်

သွားရှာလေပြီ။

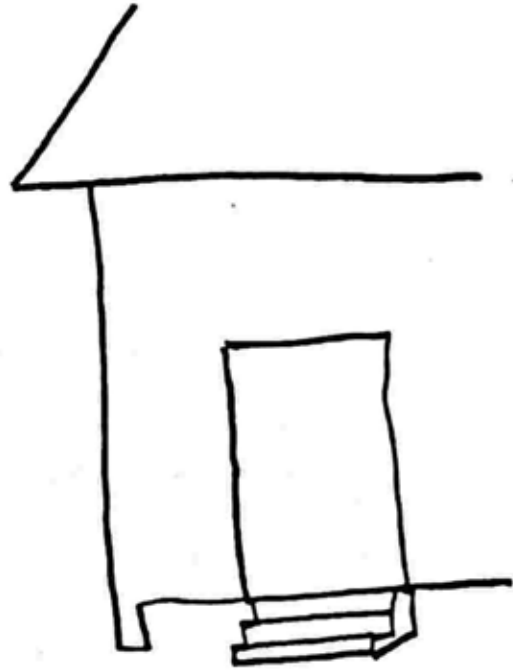
ဆန္ဒက(ဆန္ဒ)သည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်လျက် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ငါ ရဟန်းပြုတော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်သည့်အခါ သူသည် ဟစ်ဟစ်၍ ငိုကြွေးရှာလေတော့ သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ရဟန်းပြုမည်ဟု သူက ပြောလေသည်။

လမ်းလည်းမမြင်၊ စခန်းလည်းမမြင်၊ အရပ်မျက်နှာလည်း ကြည့်မမြင်သည့် တောနက်ထဲ ငါ ဝင်ရောက်လာသည်ဆိုသည်ကို သူ့ခမျာ ဘယ်မှာ သိရှာမည်နည်း။ ငါ့ခေါင်းက ဆံပင်ရိတ်ဖြတ်ခွင့်ကိုပင် သူ မပေးချင်ပေ။ ဆံပင်ရိတ်သည့်ဓား မရှိဟု သူက ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ငါသည် ဓားရှည်ဖြင့် မိမိ၏ဆံပင်ကို ဖြတ်လိုက်လေသည်။

မြေကြီးပေါ်တွင် ပုံကျနေသော ငါ၏ဆံပင်များကို တွေ့ရသည့် အခါ သူ့ခမျာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးရှာလေသည်။ မိခင်တစ်ယောက် ယောက် မိမိရင်သွေး၏ အလောင်းကိုကြည့်လျက် ငိုကြွေးနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ သူ၏ သံယောဇဉ်ကြီးပုံကို ကြည့်၍ ကရုဏာ ဖြစ်လာမိ သည်။ မာရ်(နတ်)ယုတ်က အခွင့်ကောင်းယူလျက် သောက အတန် ငယ် ဖြစ်လာအောင်လည်း ဖန်တီးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ငါသည် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် မိမိ၏ မျက်ရည်များကို တားဆီးလိုက်သည်။ မာရ် (နတ်)ယုတ် ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဆန္ဒကကိုလည်း ငါ ပြန်လွှတ် လိုက်သည်။

မနေ့ကအထိ ငါသည် ဘုရင့်သားတော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့ သွားမိသွားရာ လျှောက်သွားနေသည့် ဖုန်းတောင်းယာစကား ဖြစ်နေပြီ။ မိမိကိုယ်ကို မြေကြီးနှင့် ရောနှောလိုက်ပြီ။ ဘယ်တော့ အညွန့်အညောက် ထွက်လာမည်ဆိုသည်ကို ကြည့်ရပေဦးမည်။

کند آبی
کند آبی

کند آبی
کند آبی

လူသည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်

လူသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် တိရစ္ဆာန်မျှသာ ရှိသေးသည်။ တိရစ္ဆာန်ဆန်သည့်အင်အား၏ ရှေ့မှောက်တွင်သာ သူတို့ ဦးညွှတ်ကြသည်။ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ တရားကျင့်ခြင်း၊ အကျိုးပြုခြင်းများသည် သူတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဘာတန်ဖိုးမျှမရှိ။ အကယ်၍ ငါသည် ဓားကိုဝင့်လျှင်၊ မိန်းမများအား မုဆိုးမဖြစ်စေလျှင်၊ ကလေးသူငယ်များဆီက မိဘများကို လုယူလျှင်၊ အဘိုးအိုများဆီက ကလေးသူငယ်များကို လုယူလျှင် သူတို့သည် ငါ့ရှေ့မှောက်တွင် ဦးညွှတ်ကြပေလိမ့်မည်။ ရွှေ၊ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအဖြစ် ဆက်သကြပေလိမ့်မည်။ ငါ့ကို သူတို့၏ ခိုကိုးရာဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ ထမင်းသခင်ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြပေလိမ့်မည်။

ယနေ့ ငါသည် မင်းစည်းစိမ်ဟူသမျှကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးလျှင် သူတို့၏အကျိုးကို ဆောင်ရွက်သူအဖြစ်ဖြင့် သူတို့၏ ရှေ့မှောက် ရောက်လာသောအခါ သူတို့သည် ငါ့အား စားသောက်စရာ ဘာများ ပေးကြသနည်း။ ငါတို့၏အိမ်၌ တိရစ္ဆာန်များပင် မစားသည့်၊ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပျို့တက်လာသည့် အစားအစာမျိုးကို ပေးကြသည်။

မာရ်(နတ်)ယုတ်က ပြောလေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ၊ သင့်ကိုလည်းကောင်း၊ သင်၏ စွန့်လွှတ်မှုကိုလည်းကောင်း”

ကောင်း၊ ကမ္ဘာလောက၊ က ဂရုမစိုက်ဟု ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြောဖူးသည် မဟုတ်လော။ ကမ္ဘာလောက၏အမြင်၌ သင်သည် လှည့်လည်တောင်း ခံနေကြသည့် ဖုန်းတောင်းယာစကာ အရာအထောင်တွေထဲက တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသည်။ အကယ်၍သာ သင် ဘုရင်ဧကရာဇ် အဖြစ်ဖြင့် ရောက်လာလျှင် သင့်ကို သူတို့ ဘယ်လောက် ဧည့်ခံကြိုဆို လိုက်ကြမည်နည်း။ သင့်စကားကို သူတို့ ဘယ်လောက် လေးလေးစား စား လက်ခံနာယူလိုက်ကြမည်နည်း။ သင်သည် မိမိ၏ နန်းဆောင်၌ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် နှစ်ချို့ပြီး မွေးရနံ့များဖြင့် ကြိုင်ထုံထားသည့် ဆန်များ ကို စားရသည်။ အကယ်၍သာ ဘုရင်အဖြစ်ဖြင့် ရောက်လာလျှင် ဤ နေရာ ဤဒေသ၌လည်း သင်သည် ထိုဆန်မျိုးကိုပင် သုံးဆောင်ရပေ လိမ့်မည်။ ယခုမူ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် သင် ရောက်လာခဲ့သည်။ ငါသည် ဘုရင်ဧကရာဇ်တွေထက်ပင် မြင့်မြတ်သေးသည်ဟု သင်က တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောက်မေ့ချင် အောက်မေ့ပေမည်။ သို့သော် လည်း ကမ္ဘာလောက၊ က သင့်ကို ဘယ်လိုအောက်မေ့မည်ဆိုသည်ကို သင် သိပါ၏လော။ ဖုန်းတောင်းယာစကာတစ်ဦးအဖြစ်လောက်သာ သင့်ကို အောက်မေ့ပေလိမ့်မည်။ အခု သင် နောက်ကြောင်းကို ပြန် ဆုတ်လိုလျှင် ပြန်ဆုတ်နိုင်သေးသည်”

စိတ်နှလုံးထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေသည့် မာရ်(နတ်)ယုတ်သည် အခွင့်ပေါ်လျှင်ပေါ်သလို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ ငါ့ကို အနိုင်မရ။ မာရ်(နတ်)ယုတ်က ငါ့အား ယင်းသို့တစ်ချက် အလဲထိုးလိုက်သောအခါ ငါက ပြန်ပြောပြသည်။

“ဟဲ့ အယုတ်တမာ၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်လျှို့ဝှက်ချက်ကို သင် ဘယ်မှာသိမည်နည်း။ ကမ္ဘာလောကအနေနှင့် တိရစ္ဆာန် ဆန် သည့် ခွန်အား၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ အာဏာတန်ခိုးတို့၏ ရှေ့မှောက်၌ ဦးညွှတ်ပြီး စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အကျိုးပြုခြင်းတို့အား အလေးမထားခြင်းမှာ သူ့ရောဂါဝေဒနာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါဝေဒနာကို ငါ ဖယ်ရှားပစ်

လိုသည်။ ဆေးသမားသည် လူနာ၏ရောဂါကို ကြည့်ပြီး ထိတ်ထိတ်
 ပျာပျာဖြစ်နေလျှင် လူနာကို ဘယ်လိုလုပ် ကုလို့ဖြစ်တော့မည်နည်း။
 ငန်းဖမ်းနေသည့်အခါမျိုး၌ဆိုလျှင် လူနာသည် ဆေးသမားကို ဆဲရေး
 တိုင်းထွာခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် တုတ်ဖြင့် ရိုက်မောင်း
 ပုတ်မောင်းသော်လည်းကောင်း လုပ်တတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆေး
 သမားကမူ ထိုအခြင်းအရာများကို ဂရုစိုက်မနေဘဲ လူနာ၏ရောဂါကို
 သာ ကုသည်။ ငါ ကမ္ဘာလောက၏ရောဂါကို ကုဖို့လောက်သာ တွေး
 တောစဉ်းစားသည်။ မိုက်မိုက်မဲမဲ ပြုလုပ်သူ၏ စော်ကားမှု၊ လျစ်လျူရှု
 မှုများကို ငါ ဂရုမထား”

ငါ၏စကားကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ မာရ်(နတ်)ယုတ်သည်
 ဆုတ်ခွာသွားပြန်လေသည်။

သစ္စာတရား ရှာဖွေသူကို အထင်သေးကြသည်

နောက်ကို ပြန်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကို ပြန်မည်နည်း။ ရှေ့သို့ တိုးသွားဖို့ရာကလည်း မလွယ်ကူပေ။

အမိုက်တိုက်သည် တစ်ခဲနက် မှောင်မိုက်နေသည်။ နေ့နှင့်ည တစ်သားတည်းဖြစ်နေသည်။

ယခုအထိ သစ္စာတရားကို မရရှိသေးပေ။ ထင်ရှားကျော်ကြား သည့် ဆရာဆရာကြီးများထံ ဆည်းကပ်လျှင် သစ္စာတရားကို ရလိမ့် မည်ဟု စိတ်ကူးမိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ထံမှ ဘာကိုမျှမရ။ ရသည့် အရာကလည်း အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့သည်။ အလာရ ကာလာမနှင့် ဥဒ္ဒက(ဥဒက) ရာမပုတ္တတို့သည် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ဆရာ ဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ထံတွင် ယောဂအကျင့် အနေဖြင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနည်းကို သင်ကြားပြသပေးခြင်းမှတစ်ပါး တခြား ဘာမျှမရှိပေ။ ယင်းကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနည်းဖြင့် ကမ္ဘာလောက သည် ဘာကျေးဇူးရှိမည်နည်း။ သူတို့က ငါ့ကို ဆရာတစ်ဆူလုပ်ရန် ပြောကြသည်။ သစ္စာတရားကို မရရှိဘဲနှင့် ဆရာတစ်ဆူလုပ်၍ ဘာ ကျေးဇူးရှိမည်နည်း။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းထက် ဘုရင်အဖြစ်နှင့် နေရုံ ခြင်းက ကောင်းဦးမည်။

ငါ၏ဘဝသည် အချည်းနှီး အလဟဿများ ဖြစ်သွားမည်လား

ဟုလည်း မကြာခဏ တွေးတောစိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်မိသည်။ ငါသည် အကျင့်တရားပေါင်း အမြောက်အမြားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးလေပြီ။ ကြမ်းတမ်းပေ့ဆိုသည့် အစာအာဟာရများကိုလည်း မှီဝဲပြီးခဲ့လေပြီ။ လပေါင်းများစွာလည်း အစာမစားဘဲ နေခဲ့ဖူးလေပြီ။ လူသေကောင်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်လည်း နေခဲ့ဖူးလေပြီ။ သို့ရာတွင် သစ္စာတရားကို မရရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့်အချက်မှာ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာလောကက ငါ့ကို မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သူဟု အောက်မေ့သည်။ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦးသည် ငါ့ကို တကယ့်ဉာဏ်ရှင်ဟု ယူဆပြီး နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာ ငါ့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာလောကအား ငါ ဘာမျှ မပေးနိုင်သည့်အချိန်၌ ကမ္ဘာလောကသည် ငါ့အား ပူဇော်သည်၊ ကန်တော့သည်။ ကမ္ဘာလောက၌ ရောဂါတစ်ခုရှိသည်။ ထိုရောဂါမှာ အသုံးမဝင်သည့်လူများအား ပူဇော်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြင်သူသည် ကမ္ဘာလောကအား တိရစ္ဆာန်ဆန်သည့် ခွန်အားဗလဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်၏။ အကြင်သူသည် ကမ္ဘာလောက၏ အပေါ်တွင် ဝန်ထုပ်ပိစေ၏။ ထိုသူသည် ကမ္ဘာလောက၏ ဘုရင်ဧကရာဇ်ဖြစ်သည်။ သူတော်စင်ဖြစ်သည်။ ယောဂီဖြစ်သည်။

ထိုပဉ္စဝဂ္ဂါရဟန်းများကို ကြည့်စမ်းလော့။ ငါ ဘာမျှ အသုံးမဝင်ဖြစ်ပြီး အဆင်းရဲခံနေသည့်အချိန်က သူတို့အားလုံး ကျေးကျွန်သဖွယ် ငါ့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့ကြသည်။ ငါက သူတို့ကို ဘာမျှ ပေးကမ်းခြင်း မပြုသော်လည်း သူတို့ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲကြသည်။ ယနေ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲမှုဟူသော အချည်းနှီး အလဟဿဖြစ်သည့် အကျင့်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီး သူတို့ကို တစ်ခုခုပေးမည်။ ရှင်းလင်းဟောပြုမည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်သောအခါ သူတို့အားလုံး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ယခု ငါသည် သစ္စာတရားကို မရရှိသေးသော်လည်း သစ္စာမဟုတ်သည့် တရားပေါင်းများစွာကို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ယင်း

သစ္စာမဟုတ်သည့် တရားတို့မှ ဖယ်ကြဉ်ခဲ့လေပြီ။ ယခု ငါသည် သစ္စာတရားကို တွေ့မြင်သိရှိဖို့ရန် အချိန် သိပ်ကြာတော့မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ငါ၏ ယင်းတိုးတက်မှုကို သူတို့က ကျဆုံးမှုဟု ထင်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍သာ သူတို့ ငါ့ထံမှ ထွက်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် ကျဆုံးသူမှာ သူတို့သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကသည် ယနေ့ ယင်းကျဆုံးမှုလမ်းမပေါ် လျှောက်နေသည်။ သစ္စာတရား အမှန်တရားကို ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသည်။ သစ္စာမဟုတ်သည့်တရား၊ မမှန်သည့်တရားကို ဆည်းကပ်နေသည်။ ကမ္ဘာလောကသည် နုံသည်။ အသည်။ ကြောက်တတ်သည်။ ဤတိရစ္ဆာန်နှင့်တူသည့် လူတွေအား ကရုဏာထားရမည်လော သို့မဟုတ် မထားရဘူးလောဟု ဝေခွဲမရအောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

မာရ်(နတ်)ယုတ်က ပြောလေသည်။

“သိဒ္ဓတ္ထ ကမ္ဘာလောက,က သင့်ကို နားမလည်။ ကမ္ဘာလောကသည် ကရုဏာနှင့် မထိုက်တန်။ အပြစ်ဒဏ်နှင့်သာ ထိုက်တန်သည်။ အိမ်ကို ပြန်သွားလော့။ ဘုရင့်သံလျက်ကို ကိုင်ဆောင်လော့။ ကမ္ဘာလောကအပေါ် ခွစီးလော့။ ကမ္ဘာလောက,က သင့်ကို နားလည်သဘောပေါက်လာလိမ့်မည်”

ငါက ပြန်ပြောသည်။

“မာရ်(နတ်)ယုတ်၊ သင် ငါ့ကို ဘာလာ ဆရာလုပ်နေသနည်း။ ကမ္ဘာလောက,က ငါ့ကို နားလည်သည်ဖြစ်စေ၊ နားမလည်သည်ဖြစ်စေ ငါဂရုမစိုက်။ ကမ္ဘာလောက,က ငါ့ကို နားလည်အောင် ငါ သစ္စာမဟုတ်သည့်တရားကို မှီခိုဆည်းကပ်ရမည်လော။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ဘာအကျိုးရှိမည်နည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သော်မှ နားမလည်သည့်လူကို ကမ္ဘာလောက,က နားလည်ဦးတော့ ဘာကျေးဇူးများမည်နည်း။ ရှေ့နားမှာ ကျောက်တုံးတစ်ခုရှိနေသည်။ ငါလည်း ထိုကျောက်တုံးကို နားလည်သည်။ သင်လည်း ထိုကျောက်တုံးကို နားလည်သည်။

ဤနေရာ ရောက်လာသူမှန်သမျှ ထိုကျောက်တုံးကို နားလည်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ နားလည်သည့်အတွက် ကျောက်တုံးမှာ ဘာကျေးဇူး ရှိမည်နည်း။ ကျောက်တုံးသည် မိမိကိုယ်ကိုမူ နားမလည်ပေ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက မိမိကိုနားလည်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုမူ မိမိနားမလည်သည့် ကျောက်တုံးမျိုး ငါမဖြစ်လိုပေ။ ငါ့ကိုယ်ကို နားလည်အောင် လုပ်မည်။ ကမ္ဘာလောက,က နားလည်တာ မလည်တာ ငါ အမှုမထား”

ငါ၏စကားကို ကြားရသည့်အခါ မာရ်(နတ်)ယုတ်သည် ထွက်ခွာသွားပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူထိုးနှက်သွားသည့် နေရာမှာမူ အခုထက်တိုင် နာကျင်နေတုန်း ရှိသေးသည်။

mgyc.com

mgyc.com

၂၀၂၃/၀၅/၀၅

မောင်
မောင်
မောင်

ရူးသွပ်နေသော ကမ္ဘာလောက

ယခုအတောအတွင်း ညဉ့်ပေါင်းများစွာ ထူးထူးခြားခြား စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု ပြုလာခဲ့လေသည်။ အကြင်သစ္စာတရားကို ရရှိဖို့ရန် အတွက် အိမ်တံခါးကို စွန့်ခွာလာခဲ့ပြီး အကျင့်တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့၏။ ထိုသစ္စာတရားကို ရရှိသောအခါ၌ ငါသည် အံ့ဩသွားမိသည်။ ယင်းသစ္စာတရားကို တွေ့မြင်သိရှိရသဖြင့် ငါ၏ဘဝသည် အောင်မြင်ထမြောက်သွားခဲ့လေပြီ။

သို့ရာတွင် ဤမျှဖြင့် ဘဝ၏အောင်မြင်မှု ဖြစ်နိုင်ပါသလော။ ငါသည် သစ္စာတရားကို ရရှိခြင်းကြောင့် တစ်သက်လုံး ပီတိဖြစ်နေပြီး အဝိဇ္ဇာထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသည့် ကမ္ဘာလောကအား မေ့နေမည်ဆိုလျှင် ငါ၏ဘဝသည် အောင်မြင်မှု ရရှိပါမည်လော။ လူ့လောကအတွင်း၌ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ မျက်စိအမြင် မရောက်နိုင်လောက်အောင် မြင့်မားသည့်နေရာ၌ တက်နေ၍ ရပါမည်လော။ လေးဖက်လေးရပ်တွင် ငရဲအတိဖြစ်နေပြီးလျှင် နားကွဲလုမတတ် အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေကြပြီး အပုပ်နံ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် နှာခေါင်းမဖော်ရဲအောင်ဖြစ်နေသည့် ကမ္ဘာလောက၏ အလယ်၌ ကိုယ်တစ်ဦးတည်းက ပန်းရနံ့ကို ရှူကာရှူကာနှင့် တေးသီချင်းကို ကျူကာကျူကာနှင့် ပျော်မြူးနေ၍ ဖြစ်နိုင်မည်လော။ ကမ္ဘာ

လောကကို မထုတ်ဆယ် မကယ်တင်ဘဲနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်
၏ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်မှု ဘယ်အထိ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကမ္ဘာ
လောကမှာ အကယ်၍ မကောင်းမှုများရှိနေလျှင် ထိုမကောင်းမှုများ၏
အကျိုးကို ငါလည်း အနည်းနှင့်အများ ခံစားရလိမ့်မည်သာဖြစ်သည်။
ကမ္ဘာလောကအား မမြင့်တင်ဘဲနှင့် ငါ ဘယ်အထိ မြင့်နိုင်မည်နည်း။

သို့ရာတွင် ကမ္ဘာလောကကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင့်တင်မည်နည်း။
ကမ္ဘာလောကသည် မြင့်လိုသည့်စိတ် ရှိပါသလော။ ကမ္ဘာလောက
သည် လမ်းမှန်ပေါ်က လျှောက်သွားလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိပါသလော။ ငါ
သိမြင်ရရှိသည့် သစ္စာတရား၏ အရှိန်အစော်ကို ကမ္ဘာလောကသည်
ခံနိုင်ရည်ရှိပါမည်လော။

ကမ္ဘာလောကသည် 'အလွန်'ဝါဒကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ
ဖြစ်သည်။ လွန်ကဲမှုကိုသာလျှင် ကြီးကျယ်သည်ဟု သူ ထင်မြင်ယူဆ
သည်။ လွန်ကဲမှု၏ ရှေ့မှောက်၌သာလျှင် သူ ဦးညွတ်သည်။ သူသည်
ဥစ္စာဓနနှင့် စည်းစိမ်လွန်ကဲမှုပြုသူ သူဌေးသူကြွယ်တို့ကို ကိုးကွယ်
ဆည်းကပ်လိမ့်မည်။ အာဏာလွန်ကဲမှုပြုသူ မင်းစိုးရာဇာတို့အား ကိုး
ကွယ်ဆည်းကပ်လိမ့်မည်။ ကိုယ်ကာယကို ဒဏ်ထားခြင်း သို့မဟုတ်
ညှဉ်းပန်းခြင်းအကျင့် လွန်ကဲမှုပြုသူ ရသေ့သူတော်တို့အား ကိုး
ကွယ် ဆည်းကပ်လိမ့်မည်။ ကမ္ဘာလောကသည် လျှို့ဝှက်မှုကို ကိုး
ကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကို ကိုးကွယ်ဆည်း
ကပ်သူ ဖြစ်သည်။ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်
သည်။ မေတ္တာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ မဟုတ်ပေ။ ရိုးသားမှုကို
ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ မဟုတ်ပေ။

ကမ္ဘာလောက၏ 'အလွန်'ဝါဒဟူသမျှမှာ ဒုက္ခပေးသည့် အရာ
များသာလျှင် ဖြစ်ကြသည်။ အရသာတစ်ခုတည်း လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်
နေလျှင် အစာအာဟာရသည် ခံတွင်းတွေ့သည့် အစာအာဟာရတစ်ခု
မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဆားချည်း ထည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငရုတ်သီး

ချည်း ထည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထန်းလျက်ချည်း ထည့်ခြင်း အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အစာအာဟာရသည် အရသာရှိသည့် အစာ အာဟာရတစ်ခု ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။ အရသာရှိသည့် အစာအာဟာရ တစ်ခုဖြစ်ရန်အတွက် သူ့အတိုင်းအရှည်နှင့်သူ လိုအပ်သည်။

လူ့ဘဝအတွက်လည်း ဤနည်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ၌ စွန့်လွှတ်မှု လိုအပ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ထား ခြင်း သို့မဟုတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းမျိုးမူ မလိုပေ။ လူ့ဘဝ၌ သုံးဆောင်ခံစားမှု လိုအပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဣန္ဒြေတို့၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်စရာ မလိုပေ။ လမ်းစဉ်မှာ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ လောကသည် ယင်းအချက်ကို နားလည်နိုင်မည်လော။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ငါသည် ကမ္ဘာလောကအား သစ္စာတရားကို ဘယ်လိုလုပ် ညွှန်ပြမည် နည်း။

နောက်အခက်အခဲတစ်ခုမှာ ကမ္ဘာလောက၏ အမြင်သည် ပြောင်းပြန်လုံးလုံး ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကသည် လိုအပ် သည့်အရာကို မလိုအပ်ဟု အထင်ရှိသည်။ ပဓာနကို သာမညလုပ်ပြီး သာမညကိုမူ ပဓာနလုပ်သည်။ ယင်းသို့လျှင် သူ၏ မျက်စိအမြင်သည် ပျက်စီးနေသည်ဖြစ်ရာ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြလို့ရမည်နည်း။

လူသည် သုခကို လိုချင်သည်။ ဒုက္ခကို ကြောက်လန့်သည်။ သို့ရာတွင် သုခနှင့် ဒုက္ခကိုလည်း နားလည်အောင် မကြိုးစားပေ။ သုခနှင့်ဒုက္ခ၏ အကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်အောင် အားမ ထုတ်ပေ။ အကြင်စိတ်လှုပ်ရှား ဖောက်ပြန်မှုများကြောင့် လူသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ရ၏။ အကြင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများသည် ကမ္ဘာ လောကအား ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်စေ၏။ ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ပယ် ဖျောက်ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးပေ။ ငါတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသည့် လက် ညှိုးထိုးမလွတ်သော ဒုက္ခ၏ အကြောင်းများကိုမူ ဖယ်ရှားဖျောက် ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးပေ။ စိတ်ကူးသည်ကား နတ်ပြည်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လို

အရာဖြစ်သနည်း။ နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးများကို ရနိုင်သလော။
 ငရဲပြည် ဘယ်မှာရှိသနည်း။ တန်ခိုးရှင်၊ ဘုရားသခင် ဘယ်မှာရှိ
 သနည်း။ တန်ခိုးရှင်ဘုရားသခင်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုအရာနည်း။ ပရ
 လောက ဘယ်မှာရှိသနည်း။ ပရလောကဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုအရာ
 နည်း စသည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အကျိုးမရှိသည့်
 အကြောင်းအရာများ၌သာလျှင် ဦးနှောက်အလုပ် များနေကြသည်။
 ယင်းအကြောင်းအရာများကိုသာလျှင် အခြေပြု၍ အသင်းအပင်း
 အုပ်စုဖွဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပဋိပက္ခ ပြုကြသည်။ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ
 ကြသည်။ ယင်းကိုပင် ဘာသာတရားဟု ခေါ်သေးသည်။ ဤမျှလောက်
 ရူးသွပ်သည့် ကမ္ဘာလောကအား ငါ ဘာညွှန်ကြားပြောပြမည်နည်း။
 ဘယ်လိုညွှန်ကြားပြောပြမည်နည်း။

ကမ္ဘာလောကသည် ကြောင်သူတော်ကို အထင်ကြီးသည်။
 တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ပရလောက စသည့် စကားလုံးများကို
 အသုံးပြုလျက် သူ့ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေမည့် စိတ်ကူးယဉ်များကို
 ပြောပြလျှင်လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗညုတ(ဘာမဆိုသိသူ)အဖြစ်ဖြင့်
 အယုံသွင်းလျက် သူ့ကို လှည့်စားလျှင်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာလောက
 သည် ထိုသူအပေါ်၌ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လေသည်။ သို့ရာတွင်
 တစ်စုံတစ်ယောက်က အမှန်တရားကို ပြောပြလျှင်လည်းကောင်း၊
 မသိသည့်အရာကို မသိဟု ပြောပြလျှင်လည်းကောင်း၊ သုခ၏ လွယ်
 ကူသောလမ်းစဉ်ကို ပြောပြလျှင်လည်းကောင်း၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုမူ ဤ
 အရူးကမ္ဘာလောက,က အရူးဟုပင် သမုတ်ပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာလောက
 သည် မိမိအား စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းများများရမည့် အမှောင်
 ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ဦးက တွန်းပို့စေရန် လိုလားသည်။ ကမ္ဘာလောက
 သည် အလင်းရောင်ကို အလိုမရှိပေ။ အကြောင်းမူကား အလင်းရောင်
 ထဲ၌ စိတ်ကူးယဉ်အတွက် နေရာမရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။
 ကမ္ဘာလောကသည် အမှောင်ထဲတွင်နေ၍ အပိုင်းအခြားမရှိသည့် စိတ်

ကူးယဉ်မှုများကို ပြုလုပ်နေလိုသည့်ဆန္ဒ ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကမ္ဘာလောကအား အလင်းရောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ် ပေးမည်နည်း။ ခင်ပုပ်ငှက်အား အလင်းရောင်ပေး၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါမည်လော။ အင်း... ငါ ဘာမျှမလုပ်လိုတော့။ ကမ္ဘာလောကလည်း သူ့ဘာသာသူ မေ့မေ့ လျော့လျော့ နေချင်နေပေစေ။ ငါလည်း ငါ့ဘာသာ မေ့မေ့လျော့ လျော့ပင် နေလိုက်တော့မည်။

မာရ်(နတ်)ယုတ်က ပြောလာပြန်သည်။

“အဲဒီလိုနေတာပဲ ကောင်းသည်။ သင် သူတစ်ပါးအကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်မည် မကြံပါနှင့်။ သင်က အမှန်တရားကို ပေးချင် သည်။ ကမ္ဘာလောက,က အလှကိုလိုချင်သည်။ သင်က ဖြောင့်မှန် သည့်လမ်းကို ပြောပြလိုသည်။ ကမ္ဘာလောက,က ဖြောင့်မှန်သည့် လမ်းကိုမူ ကျွန်ုပ်လည်း သိသည်။ သင်ပြဖို့ ဘာလိုသနည်းဟု ပြော သည်။ သင်သည် ကမ္ဘာလောကအတွက် အသုံးမဝင်ပေ။ ကမ္ဘာလောက မှာ ကြောင်သူတော်တွေ အောင်ပွဲခံနေပြီး ကမ္ဘာလောက,က သင့်ကို ရယ်တာ၊ ဥပေက္ခာပြုတာကို သင်တွေ့ရလျှင် သင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မအောင်မြင်မှု ကျိန်းသေသည့်နေရာကို ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်ရသနည်း။ သင် တရားပေါက်ပြီမဟုတ်လော... တော်ရောပေါ့၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေပါတော့လား။ ကမ္ဘာလောကသည် ငရဲတံခါးဝဆီကို သွားနေသည်။ သွားပေစေ။ သူကတော့ သွားမှာပဲ။ သင်က ဘာဖြစ်လို့ သူ့အတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြနေရသနည်း။ နွားနို့ကို ရွံ့လုပ်ဖို့ရန် အတွက် ဘာဖြစ်လို့ မိမိ၏နို့ကို ရွံ့ထဲ ထည့်နေရသနည်း။”

သို့ရာတွင် ယင်း မာရ်(နတ်)ယုတ်ကို ဖယ်ရှားပစ်ရန်အတွက် ငါ၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်တွင်း၌ ဗြဟ္မာက နိုးနိုးကြားကြားရှိနေသည်။ သူက မာရ်(နတ်)ယုတ်အား ပြောလိုက်သည်။

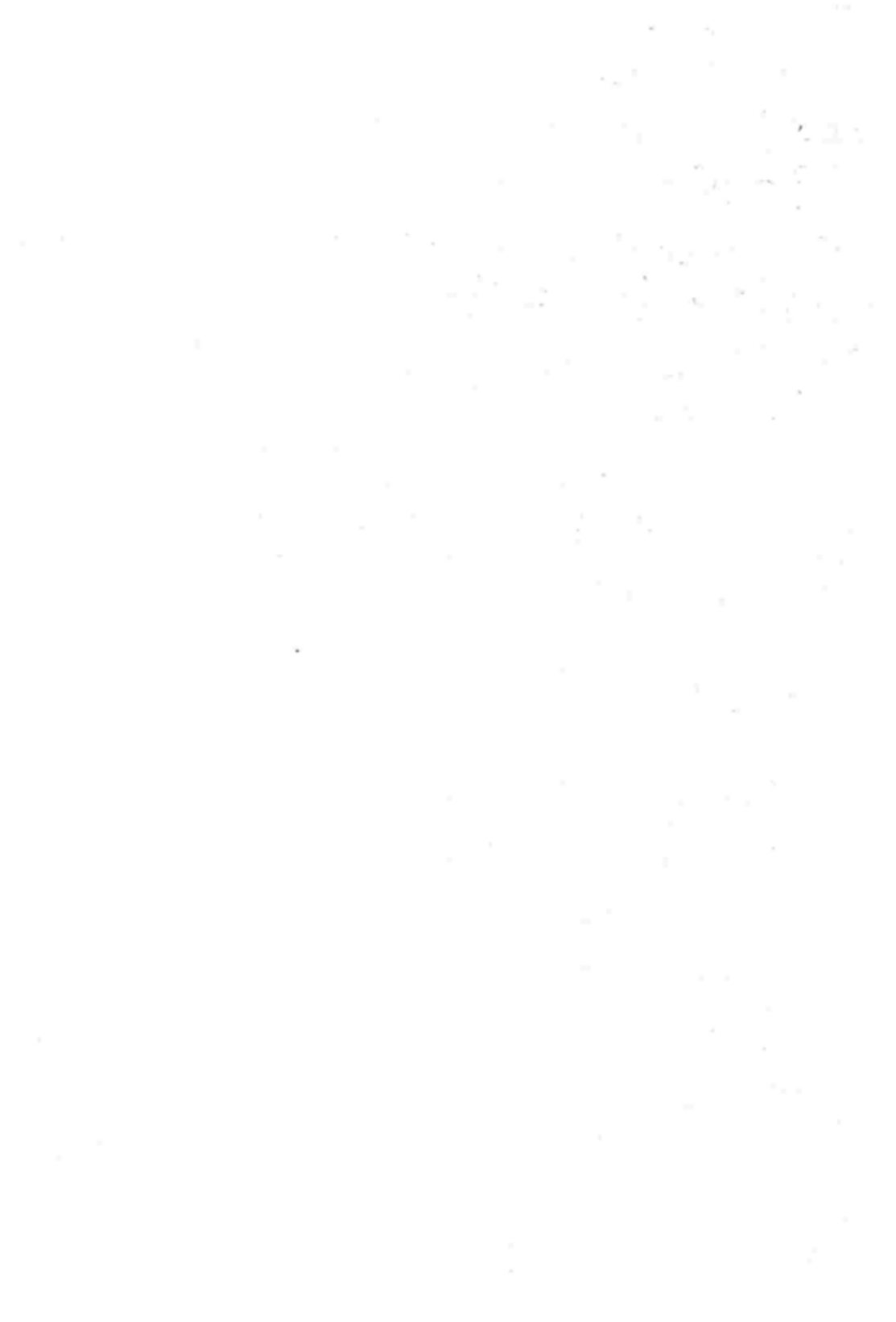
“ဟဲ့ သူမိုက်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူမိုက်တွေ အောင်ပွဲခံနေသည့် အတွက်ကြောင့် အမိုက်တကော့ အမိုက်ဘုရင်ဖြစ်သည့် သင့်ကိုလည်း

အနိုင်ပေးရမည်လော။ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးက နားမလည်ချင်နေပေစေ ကိစ္စမရှိ၊ ယုတ်စွအဆုံး တစ်ယောက်တော့ နားလည်လိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဗုဒ္ဓက တစ်ယောက်သောသူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထုတ်ဆယ်ကယ် တင်လိုက်လျှင် အကျိုးယုတ်သွားမည်လော။ တစ်ယောက်ကနေ နှစ်ယောက်တော့ ဖြစ်လာဖို့ရှိသည်။ နောက်ပြီး သစ္စာတရားကို သိထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက အောင်မြင်မှု၊ မအောင်မြင်မှုကို ဂရုစိုက်မည်လော၊ မအောင်မြင်မှုက သူ့ကို စိတ်ပျက်အားလျော့သွားအောင် တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် လူတို့၏ ဓမ္မတာသဘာဝဖြစ်သည်။ လူများသည် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ချမ်းချမ်းသာသာနေ၍ မရပေ။ မလုပ်မရှားနေခြင်းသည် နှစ်သက်လိုလားဖွယ်မဟုတ်၊ အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် ထိုကဲ့သို့ မည်သည့်အခြေအနေမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓမ္မတာသဘောဖြစ်နေသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓအနေဖြင့် လူအများကို နိုးကြားစေသည့် အလုပ်ကို ဘာကြောင့် မလုပ်ရမှာနည်း”

ဗြဟ္မာ၏ ယင်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ချက်ကိုသာလျှင် သင့်လျော်ကောင်းမြတ်သည်ဟု ငါ သဘောရသည်။ ငါသည် ဘာကိုမျှ မျှော်လင့်ချက်မထားသည့် လူအကျိုးဆောင်ရွက်သူ ပြုလုပ်သင့်လေသည်။ ကမ္ဘာလောကသည် ရူးသွပ်နေသည့် ဝေဒနာသည်နှင့် တူသည်။ သူသည် မိမိ၏ ဆေးဆရာကို မသိ။ မိမိ၏ ဆေးဆရာကို ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ ရိုက်နှက်သတ်ပုတ်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိသည့် သူတစ်ပါးအကျိုးဆောင်ရွက်သူ ဆေးဆရာများကမူ ယင်းမဖွယ်ရာသည့် အပြုအမူများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဝေဒနာသည်၏ ရောဂါဝေဒနာကိုသာလျှင် ပျောက်ကင်းအောင် ကုစားသည်။ ငါလည်း ကမ္ဘာလောကကို ဆေးဝါးကုစားမည်။

ငါ၏ ယင်းမြဲမြံသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိရသည်ဖြစ်၍ မာရ် (နတ်)ယုတ်သည် တစ်ဖန် အရှုံးပေးလျက် ထွက်ခွာသွားပြန်လေသည်။

အလှူဒါန

အလှူဒါန
အလှူဒါန

သဘာဝတရားသည် ပွင့်နေသော စာအုပ်ဖြစ်သည်

ဤဒေသ၏ အတွေးအခေါ်စွမ်းရည်သည် ပျက်စီးယိုယွင်းသွားလေပြီ။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခု တွေးတော စဉ်းစားပြီးလျှင် ကမ္ဘာလောက၏ မျက်မှောက်၌ တစ်စုံတစ်ခု တင်ပြနိုင်သည်ဟူ၍ လူတို့သည် မတွေးတတ်ကြပေ။ အကယ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက မိမိ၏အတွေ့အကြုံဖြင့် စူးစမ်းလေ့လာ၍ ကမ္ဘာလောက၏ ရှေ့မှောက်၌ သစ္စာတရားတစ်ခုခုကို တင်ပြလျှင် ကမ္ဘာလောကသည် “သင် ဒီသစ္စာတရားကို ဘယ်ကရခဲ့သနည်း၊ သင် ဒီသစ္စာတရားကို ဘယ်သူ့ထံကရကျမ်းဂန်၊ ဘယ်ဆရာသမားဆီက ရခဲ့သနည်း” ဟူသော မေးခွန်းများကို ထုတ်တတ်လေသည်။ သူ့ထံကရကျမ်းဂန်တို့၏ အခြေခံနှင့် ဆရာသမားတို့၏ အခြေခံမှာလည်း အတွေ့အကြုံသာလျှင် ဖြစ်၏ဟူသော အချက်ကို လူတို့သည် မတွေးမိကြပေ။ အကယ်၍ သူ့ထံကရကျမ်းဆရာများသည် ဤကမ္ဘာလောကအား အတွေ့အကြုံဖြင့် လေ့လာခဲ့သည်ဖြစ်ပါလျှင် ယနေ့ တစ်စုံတစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာကြောင့် မလေ့လာနိုင်ဘဲ ရှိမည်နည်း။

အာဇီဝက ဥပကလည်း ဤကမ္ဘာလောကထဲက လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ရှာသည်။ ငါ့အကြောင်းကိုကြားပြီး ငါ့ထံမှ စကား အသစ်အဆန်းအချို့ကို ကြားသိရသည့်အခါ သူ အံ့သြသွားသည်။ နှစ်ရှည်လ

များ တရားအကျင့်ကိုကျင့်လျက် နေ့ညဉ့်မပြတ် ဘာဝနာပွားများပြီး နောက် ဤသစ္စာတရားကို ရှာဖွေဆည်းပူးရရှိထားခြင်းဖြစ်သည်ဆို သည်ကို သူ့ခမျာ မစဉ်းစားမိရှာပေ။ သူသည် ငါ၏ စကားအသစ် အဆန်းများကို ကြားရသောအခါ “သင့်ဆရာ ဘယ်သူနည်း” ဟူသော မေးခွန်းကိုပဲ မေးရှာလေသည်။

ငါက ပြန်ပြောသည်။

“ငါ၏ဆရာဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား ဘယ်သူမျှမရှိ။ ဤ ကမ္ဘာ လောကတစ်ခုလုံးသည် ငါ့ဆရာဖြစ်သည်။ သဘာဝတရားသာလျှင် ဖွင့်ထားသော ကျမ်းဂန်စာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်းဂန်စာအုပ်ကြီး ကို ငါ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံဖြင့် လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ငါကိုယ်တိုင် ငါ့ဆရာဖြစ်သည်။ ငါသည် ရဟန္တာဖြစ်သည်၊ ဆရာ သခင်ဖြစ်သည်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလောကမှာ ဓမ္မစကြာကို လည်စေရန်အတွက် ဗာရာဏသီကို အခု ငါ သွားမည်”

ဥပက၊က ရယ်ပြီး ပြောလေသည်။

“သင် ပြောသလိုသာ ဖြစ်လျှင်တော့ သင်သည် တကယ့်တကယ် ပင် ဇိနဖြစ်ဖို့ရှိသည်”

ငါက ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုသာလျှင် တကယ့်ဇိနဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇိနအဖြစ်သည် အပေါ်ယံမှာ ပေါ်နေခြင်းမဟုတ်။ အပြင်ပန်း တောက် ပြောင်ဝင့်ဝါမှုလည်းမဟုတ်။ ဇိနအဖြစ်သည် စိတ်နှလုံး သန့်ရှင်းစင် ကြယ်မှုပေါ်မှာသာ တည်နေသည်။ အကြင်သူသည် သစ္စာတရားကို သိမြင်ရရှိ၏။ ဖောက်ပြန်မှုများအပေါ်၌ အနိုင်ရရှိ၏။ ထိုသူသာလျှင် ဇိနဖြစ်သည်”

“ဟုတ်ပါသည်၊ သင် ဇိနဖြစ်ပါလိမ့်မည်”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ဥပကသည် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပါးစပ်ရွဲ့ကာ နှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဥပကသည် ပညာဉာဏ် အတော်အတန်ရှိပုံရသည့် ရသေ့ ရဟန်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူလည်း ငါ့ကို နားမလည်။ ဤကမ္ဘာလောကသည် ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ် နားလည်မည်နည်းဟု ငါ စဉ်းစားကြည့်သည်။

လူ့ဘဝ၌ လူတို့သည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ နားမလည်ကြ။ ငါ့ကို လည်း နားလည်မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့တွင် လူတို့သည် ငါ၏လမ်းကြောင်းတွင် လျှောက်သွားကြလိမ့်မည်ဟု ငါ ယုံကြည် သည်။ အကြင်သစ္စာတရားကို ငါသည် ကမ္ဘာလောကအား ပေးမည် လုပ်နေ၏။ ထိုသစ္စာတရားဖြင့် ကမ္ဘာလောကသည် ကောင်းကျိုးရှိ မည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကမ္ဘာလောကသည် ယနေ့ နား မလည်စေကာမူ နက်ဖြန်၌မူ နားလည်ပေလိမ့်မည်။ ပညာရှိများသည် နားလည်အောင် လုံ့လမပြုကြ။ လူသာမန်များထက် ပညာရှိ အခေါ်ခံ နေကြသူများ၏ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုက သာ၍ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။ လူသာမန်များကမူ ပညာရှိများ လုပ်သကဲ့သို့ မိမိတို့၏ မျက်ကန်းယုံကြည်မှုအပေါ်၌ အသိပညာအဖုံးကို ဖုံးအုပ်ထားကြပေ။ ယင်းကဲ့သို့သော ဘဝင်မြင့်မှု၊ မာနကြီးမှုများကြောင့် ပညာရှိတို့သည် သစ္စာတရားကို မမြင်ကြရပေ။ သာမန် အသိတရားရှိသူများသာလျှင် သစ္စာတရားကို မြင်ကြရပေသည်။ ပညာရှိများထဲက အကယ်၍ တစ် ရာမှာ တစ်ယောက် သစ္စာတရားကို သိမြင်သည်ဆိုလျှင် သာမန်လူများ အနက်က တစ်ရာမှာ ဆယ်ယောက် သို့မဟုတ် အယောက်နှစ်ဆယ် သစ္စာတရားကို သိမြင်ကြပေလိမ့်မည်။

ဥပကသည် ပညာရှိဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်ကန်းယုံကြည်ချက် သည် အပိုင်းအခြားမရှိပေ။ သူသည် မိမိ၏ မျက်ကန်းယုံကြည်ချက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် နားမလည်ပေ။ မိမိ၏ မျက်ကန်းယုံကြည်ချက်အပေါ် တွင် သူသည် အသိပညာအဖုံးကို ဖုံးအုပ်ထားသည်။ ကမ္ဘာလောကတွင် ဥပကပေါင်းများစွာ ပြည့်နေလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ငါ့ကို သဘော

ပေါက်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ အကြင်သူတို့တွင် မျက်ကန်းယုံကြည်မှု မရှိ။ မာန်မာနမရှိ။ အကြင်သူတို့သည် သိချင်တတ်ချင်၏။ ထိုသူတို့ သည်သာလျှင် ပညာရှိဖြစ်ဖြစ်၊ မဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို သဘောပေါက်ကြပေ လိမ့်မည်။ သူတို့အားသာလျှင် သစ္စာတရားကို ငါ ညွှန်ပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

အာလာရကာလာမ အသက်ထင်ရှားမရှိတော့သည်မှာ ဝမ်း နည်းဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဥဒက ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုသည့် သတင်း ကိုလည်း ယခုပင် ရရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပုဂ္ဂိုလ်မွန်များ ဖြစ်ကြ သည်။ သူတို့သည် နားလည်မှုလည်းရှိသည်။ သိချင်တတ်ချင်သည့် ဆန္ဒလည်း ရှိသည်။ ဂိုဏ်းဂဏစွဲရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း မဟုတ်ပေ။

ငါ သူတို့ထံသို့ ပညာယူရအောင် သွားခဲ့သည်။ သူတို့ထံက ပညာအစုံရရှိသောအခါ ငါက “သင်တို့ထံမှာ ဘာသင်ကြားစရာ ရှိ သေးသနည်း၊ နောက်ထပ် သင်ပြပါဦး” ဟု ပြောသည်။ ထိုအခါ သူတို့နှစ်ဦးက “ငါတို့ဆီမှာ နောက်ထပ် ဘာမျှမရှိတော့၊ ရှိသမျှ သင် သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးပြီဖြစ်၍ ဆရာတစ်ဆူသာ ပြုလုပ်ပါတော့ဟု” ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြန်ပြောကြသည်။

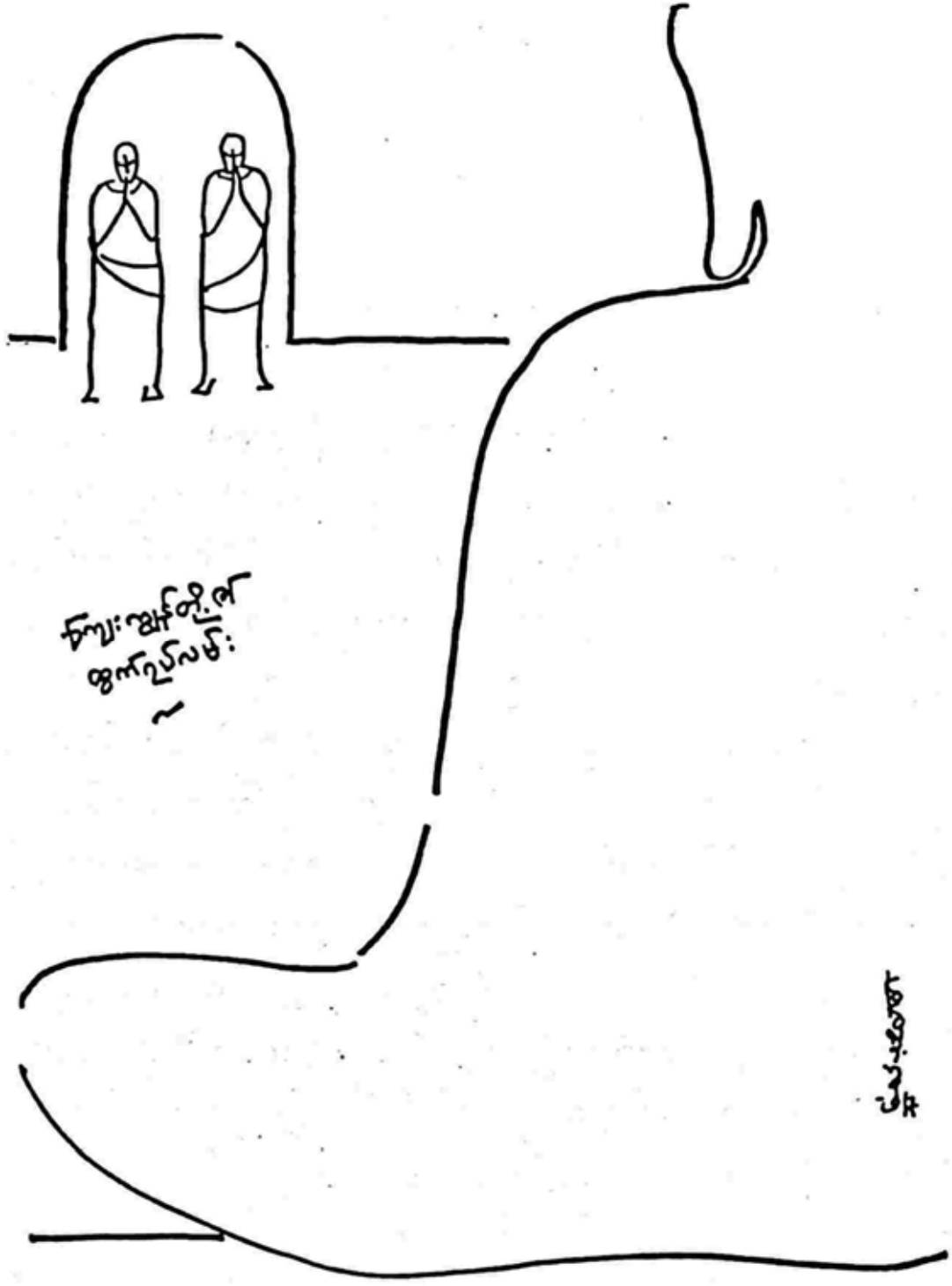
သို့ရာတွင် ငါက ဆရာတစ်ဆူပြုလုပ်ရန် ငြင်းပယ်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးပိတ် သစ္စာတရားကိုရအောင် ရှာဖွေလိုသေးသည်ဟု သူတို့ကို ပြောပြသည်။ ထိုအခါကျတော့ သူတို့က ငါ့ကို လိုရာသွားခွင့် ပေးကြ သည်။ ကမ္ဘာလောက၌ ယင်းကဲ့သို့သော တကယ်ရိုးသားမြောင့်မတ် သည့် စိတ်သဘောထားရှိသူ ပညာရှိများကို တွေ့ရှိဖို့ရန် ခဲယဉ်းလှ သည်။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ဦးသာ အသက်နှင့်ကိုယ် ထင်ရှားရှိနေပြီး ငါ၏သစ္စာတရားကို နားထောင်ရလျှင် သူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာ ဖြစ်ကြလျက် ငါ၏လမ်းစဉ်ကို လက်ခံကြမည်မှာ အမှန်မုချ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယနေ့အဖို့တွင် လာလာချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းကို နိမိတ်မကောင်းဟု ထင်မြင်ယူဆရ

မည်လော။ မဟုတ်ပေ။ ယခုအခါတွင် ငါသည် နိမိတ်ကောင်း၊
 မကောင်းဟူသည်မှအပ ဖြစ်နေပြီ။ နိမိတ်ကောင်း၊ မကောင်းဆိုသည်
 မှာလည်း ကမ္ဘာလောက၏ အမှားတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ နိမိတ်
 ကောင်း၊ မကောင်းဟူသည်မှာ နှလုံးအားပျော့သူများအား ခြောက်လှန့်
 လေ့ရှိသည့် စိတ်ကူးထဲက တစ္ဆေသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ယင်းနိမိတ်
 ကောင်း၊ မကောင်းဆိုသည့် အစွဲတို့မှာ ငါ့အား ဘာလုပ်နိုင်ကြမည်
 နည်း။ အကယ်၍ ငါသည် အကြိမ်တစ်ရာ အောင်မြင်မှုမရလျှင်
 အကြိမ် တစ်ရာတစ်ကြိမ် ကြိုးစားဖို့ရန် အသင့်ပင်ရှိသည်။ အကယ်၍
 တိတ်ဆိုး၊ နိမိတ်ဆိုးဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုဖြစ်ခဲ့
 လျှင်လည်း အကြိမ်များစွာ လုံ့လဥဿာဟပြုလျက် ငါသည် ယင်း
 တိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးတို့ကို အင်အားနည်းသွားအောင် ပြုလုပ်မည်။
 ငါ့အနေဖြင့် နိမိတ်ကောင်း၊ မကောင်းကိုလည်း ဂရုမစိုက်သင့်ပေ။
 ချီးမွမ်းခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်းကိုလည်း အမှုမထားသင့်ပေ။

ဥပကသည် ယနေ့ ငါ့အား ရှုတ်ချသွားသည်။ ယင်းရှုတ်ချမှုမျိုး
 ကို ငါသည် အကြိမ်များစွာ ခံရပေလိမ့်မည်။ ငါသည် ယင်းအဆိပ်ကို
 သောက်ရုံသာလျှင် မဟုတ်ဘဲ ကြေညက်သွားအောင်လည်း လုပ်ရပေ
 လိမ့်မည်။

ကျေးဇူးတင်စွာ
အားတင်ပေးပါ။
~

မင်းသိင်္ခ

ကျေးကျွန်တို့၏ ထွက်ရပ်လမ်း

ယခုလောက် တိုတောင်းလှသည့် အချိန်ကာလအတွင်း ငါ့ကို နားလည်သဘောပေါက်သူများ၏ ဦးရေ ယခုလောက်များများ ရလာ လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိခဲ့။ ဤ သံဃအဖွဲ့အစည်းကြီး၏ ဂုဏ်ယူ စရာကောင်းသည့် အချက်မှာ လူပေါင်းများစွာတို့သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ သိန်းသန်းများစွာကို စွန့်ပစ်၍ ဤ သံဃအဖွဲ့အစည်းထဲ ဝင်ရောက် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စွန့်ပယ်သည့် တပည့်တပန်း များရလျှင် ရသလောက် ငါ၏ သံဃအဖွဲ့အစည်းကြီးအတွက် ဂုဏ် တက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လောဘကို ပို၍ နှိမ်နင်းနိုင်ကြသည်။ ယခုထက်ကောင်းမွန်သည့် အရာများကို လူဝတ်ကြောင်ဘဝ၌ ငါတို့ စားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဝတ်နိုင်ခဲ့ ကြသည်။ ယခု ဆွမ်းခံစားပြီး စည်းစိမ်ခံနေ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမည် နည်းဟု သူတို့သည် မကြာခဏ သတိရကြသည်။ မိမိ၏ ဆင်းရဲမှုကို ဖုံးကွယ်ရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်နည်းနည်း အားဖြင့် ဝမ်းဝရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ ငါ၏ သံဃအဖွဲ့ အစည်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူများကမူ ယခင်အခြေအနေကထက် အစားအသောက် အဆင်ပြေမပြေ၊ ကောင်းမကောင်း ကြည့်ကြပေ လိမ့်မည်။ သူတို့သည်ကား ဘာမှပေးနိုင်ကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း

မဟုတ်။ ဘာမျှယူနိုင်ကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း မဟုတ်။ သူတို့အတွက် ရဟန်းဖြစ်ဖို့ရန်မှာ ခဲယဉ်းလှပေသည်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာ ငါ၏ သံဃအဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ရှိနေခြင်းသည် ကောင်းမြတ်လှပေသည်။ သူတို့သည် စွန့်လွှတ်ခြင်း၏ အရသာကို တွေ့နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကာယသုခထက် စိတ္တသုခကို ပို၍ သဘောတွေ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အမှန်စင်စစ် သုခဆိုသည်မှာ စိတ်၏ အရာဝတ္ထုဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာလောက,က ယင်းအချက်ကို သဘောမပေါက်ပေ။ ကမ္ဘာလောကသည် အပြင်အပကိုသာလျှင် သုခဟူ၍ မြင်နေသည်။ အကယ်၍ ပြကတေ့ ပင်ကိုသဘာဝက ကောင်းမနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ခံတွင်းကောင်းမနေလျှင်လည်းကောင်း၊ ဆာလောင်မနေလျှင်လည်းကောင်း၊ အရသာရှိသောဟင်းလျာပင် ဖြစ်စေကာမူ အရသာမရှိ ဖြစ်ရလေသည်။ အကယ်၍ ခံတွင်းကောင်းနေလျှင်၊ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းနေလျှင် ကုလားပဲခြောက်ပင် ဖြစ်စေကာမူ အရသာရှိပေမည်။ အရသာတွေ့ခြင်း၏ ပင်မသည် အတွင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ အပြင်မဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာလောကသည် ယင်းအချက်ကို မစဉ်းစားပေ။ အကြင်သူသည် ယင်းသဘောတရားကို နားလည်၏။ ထိုသူသာလျှင် စွန့်လွှတ်သူ၊ သို့မဟုတ် သူတော်စင်ရဟန်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဘဒ္ဒါနှင့် ဝိပုလိတို့၏အကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်သော အခါတွင် စွန့်လွှတ်မှု၏ ကြီးကျယ်ပုံကို ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။ ဘဒ္ဒါသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါလှပသော မိန်းမပျို ဖြစ်သည်။ ထင်ပေါ်သော သူကြွယ်တစ်ဦး၏ သမီးလည်းဖြစ်သည်။ ထင်ပေါ်သော သူကြွယ်တစ်ဦး၏ ချွေးမလည်းဖြစ်သည်။ ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ လှပသည့် ပညာရှိ ယောက်ျားပျို၏ ဇနီးမယားလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိအကျိုး၊ လောကအကျိုးအတွက် အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဇနီးမယား

နှင့် ပေါများကြွယ်ဝလှသည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် ကျွန်/ ကျွန်မ ရာပေါင်းများစွာကို လွတ်လပ်ရေးပေးလိုက်ပြီး ဝိပုလိသည် လည်း အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်က စွန့်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ယနေ့ သူသည် ငါ၏အထံ၌ ဗြဟ္မာစရိယအကျင့်ကို ကျင့်သုံး နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့် သံဃအဖွဲ့အစည်းမှာ ဂုဏ်ရှိခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘဲနှင့် လူထု၏အကျိုးကို သယ်ပိုးရွက်ဆောင်နိုင်ကြပေသည်။ ဝိပုလိ၏ စွန့်လွှတ်မှုကြောင့် ကျွန်/ ကျွန်မ ရာပေါင်းများစွာတို့သည် လွတ်လပ်ခွင့် ရသွားကြသည်။ သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာသည် ရာပေါင်း များစွာသော အိမ်များသို့ ခွဲဝေရောက်သွားကြပြီးလျှင် ပီတိမိုး ရွာသွန်း ဖြိုးစေခဲ့သည်။ ယင်းအချက်မှာ လူ့လောက၏ ကောင်းကျိုးမဟုတ်တုံ လော။

စားသောက်ရန်အတွက်နှင့် ဝတ်ရန်အတွက် လူတို့တွင် တော် သင့်သလောက်သာ ရှိသင့်သည်။ အကယ်၍ လူအားလုံးသည် မိမိတို့ လိုအပ်သလောက်သာ စားကြ ဝတ်ကြလျှင် ကမ္ဘာလောက၌ ဆင်းရဲ ခြင်း၊ ချို့တဲ့ခြင်းကို မြင်တွေ့ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ စီးပွားရေးတိုက်ပွဲ များ ရပ်တန့်သွားလျှင် ကမ္ဘာလောက၌ရှိသော မကောင်းမှုဟူသမျှ အားလုံးလိုလိုပင် အကြွင်းမဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် လူတို့တွင် ကမ္ဘာလောကအား ဒုက္ခအိမ်ကြီးဖြစ်အောင် ဖန်တီးသည့် လောဘတဏှာ ရှိလေသည်။ ယင်းဒုက္ခအိမ်ကြီးကို သုခဖြစ်နိုင်သမျှ ဖြစ်စေရန် ငါ ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေသည်။

ငါ၏ သံဃအဖွဲ့အစည်းထဲသို့ လူများ ဝင်ရောက်လာလျှင် ဝင်ရောက်လာသလောက် ကမ္ဘာလောက၏ စီးပွားရေးတိုက်ပွဲသည် လည်း လျော့ပါးသွားပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာလောက၏ ဥစ္စာဓနကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသူများ နည်းပါးသွားပေလိမ့်မည်။ အထူးအားဖြင့် သူဌေးသူကြွယ်များ ရဟန်းဘောင်ဝင်ရောက်ခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာ

လောကသည် ကျေးဇူးများစွာရှိသည်။ အကြောင်းမူကား ဥစ္စာပစ္စည်းများ သူတို့၏အထံတွင် စုရုံးတန့်ရပ်နေခဲ့ခြင်းကြောင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ ထိခိုက်နစ်နာခြင်း ဖြစ်ရလေသည်။

အကယ်၍ ဘဒ္ဒါနှင့် ဝိပုလိတို့ကဲ့သို့သော သူဌေးသူကြွယ်များ လူ့ဘောင်ကို စွန့်ခွာကြလျှင် ကမ္ဘာလောကထဲက ကျေးကျွန်စနစ် လုံးဝ ပျောက်သွားနိုင်စရာ ရှိသည်။ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချို့တဲ့ခြင်း ကွယ်သွား နိုင်စရာ ရှိသည်။ ငါ ဘယ်အထိ အောင်မြင်မှု ရရှိမည်ဆိုသည်ကို ကြည့်ရပေဦးမည်။

ကမ္ဘာလောကပေါ်၌ ယင်း သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီး ပိနေရုံသာလျှင် မဟုတ်။ ရသေ့ရဟန်းအသွင် ဆောင်ထားသူများ ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလည်း ပိ၍နေသည်။ ယင်း ရသေ့ရဟန်း အသွင် ဆောင်ထားသူများသည်လည်း အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နှင့် နေ ကြသည်။ သူတို့၏ အဆောင်အယောင်မှာ ဘုရင်တို့၏ အဆောင် အယောင်ထက် မညံ့ပေ။ သူတို့သည် သစ္စာတရားကို လက်ခံနာယူရန် အသင့်မရှိကြပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက တိမ်မြုပ်နေသည့် အမှန်တရားကို တိထွင်ဖန်တီးပြလျှင် ကမ္ဘာလောကကို မှန်ကန်သည့် စွန့်လွှတ်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလျှင် ၎င်းတို့က အနှောင့်အယှက်ပေးကြသည်။ ၎င်းတို့၏စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းလာခဲ့ ပြီး ငါ၏အထံတွင် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြသော သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ကံကောင်းလှပေစွ။

ရသေ့ရဟန်းအသွင်ဆောင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာတို့ သည် ပရလောကကို အကြောင်းပြုလျက် လူရိုးသူရိုးတို့အား အနိုင် ကျင့်ကြသည်။ အသိဉာဏ် ဖွံ့ထွားတိုးတက်မှုကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ကြ သည်။ အစဉ်အလာဆိုးများကို ကိုးကွယ်ကြသည်။ ဆင်ခြင်တိုင်းထွာမှု ကို နှိပ်ကွပ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ယနေ့ သူတို့သည် လူ့အပူ ဇော်ခံများ ဖြစ်နေကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များ ဖြစ်နေကြ

သည်။ သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့သည်လည်း ယင်းရသေ့ရဟန်းတို့၏ အဖွဲ့အစည်းထဲ၌ နေခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် သိချင်၊ တတ်ချင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သစ္စာတရားကို ရှာမှီးနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့သည် ဆွမ်းခံနေသော အဿဇိကို တွေ့ရပြီး အဿဇိထံမှ ငါ၏ တရားဓမ္မကို နာကြားရသောအခါ ထိုခဏ၌ပင် ငါ့အား ဆရာရှင်အဖြစ် မှတ်ယူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ပရိဗိုဇ်အသင်းအပင်း အဖွဲ့အစည်းကို စွန့်ခွဲပြီးလျှင် ငါ၏အထံသို့ မြတ်သော တရားအကျင့်ကို ကျင့်ရန် ရောက်လာကြလေသည်။

သဗ္ဗယပရိဗိုဇ်က သူတို့နှစ်ဦးအား ပြောပြလေသည်။

“ငါ့ရှင်တို့... အကျိုးမရှိသည့်အလုပ်ကို မလုပ်ကြပါနှင့်။ သင်တို့သည် ပရိဗိုဇ်အဖွဲ့အစည်းထဲမှ ရသင့်ရထိုက်သည့် အရာများကို ရရှိပြီး ကြလေပြီ။ သင်တို့နှစ်ဦးကို ငါ ယနေ့ပင် ပရိဗိုဇ်အသင်းအပင်း၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်မြှောက်မည်။ ငါတို့၏ ပရိဗိုဇ်အသင်းအပင်း အဖွဲ့အစည်းကို ကြည်ညိုလေးစားသည့် သူဌေးသူကြွယ်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ သူတို့အားလုံး သင်တို့သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရစေမည်။ သကျ ပုတ္တဂေါတမဆီကိုသွားလို့ သင်တို့ ဘာရရှိမှာနည်း။ တပည့်ပေါင်းများစွာထဲမှာ သင်တို့လည်း တပည့်တစ်ဦးအနေနှင့်သာ နေကြရဖို့ ရှိသည်။ ဒီမှာ သင်တို့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နှင့် နေရမည်။ ဟိုမှာတော့ သင်တို့ အလုပ်အကျွေးတပည့်အဖြစ်နှင့်သာ နေရလိမ့်မည်။ သင်တို့၏ အကျိုးစီးပွား ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ရှင်တို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါလော့”

သဗ္ဗယပရိဗိုဇ်က ယင်းသို့ နားချသော်လည်း သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့က စောဒက ပြန်တက်ကြလေသည်။

“ပရိဗိုဇ် အသင်းအပင်းထဲမှာ အကြီးအကဲလုပ်နေရလို့ ဘဝ၏ အောင်မြင်မှု ဖြစ်မှာမဟုတ်။ ဘဝ၏ အောင်မြင်မှုဆိုတာ သစ္စာတရားကို ရရှိမှသာဖြစ်သည်။ သမဏဂေါတမဆီမှာ ရရှိသည့် သစ္စာတရား

မျိုးကို ဒီမှာ ရရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ သမဏဂေါတမဆီမှာ ရရှိသည့် ငြိမ်းချမ်းမှုမျိုးကိုလည်း ဒီမှာ ရရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သမဏဂေါတမ ဆီသွားပြီး လူထု၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်နိုင်သလိုလည်း ဒီမှာ ဆောင်ရွက်လို့ ရမှာမဟုတ်။ အဲဒီလို အနှစ်သာရကင်းမဲ့သည့် ပရိမိုဇ် အသင်းအပင်း၏ အကြီးအကဲဘဝရောက်ရလို့ ဘာကျေးဇူးရှိမှာနည်း။ သမဏဂေါတမဆီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တပည့်အဖြစ်နှင့် နေရလိမ့်မည်။ သမဏဂေါတမဆီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်စုံတစ်ဦး၏ အပြုအမူ အလုပ် အကျွေးအဖြစ်နှင့် နေရလိမ့်မည်။ သမဏဂေါတမဆီမှာ ဒီမှာလို အပူ ဇော်ခံအဖြစ်နှင့် နေချင်မှ နေရလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အဲဒီလို နေရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာထိခိုက်နစ်နာသွားမှာနည်း။ ကြည်ညိုမြတ်နိုးမှုရှိသည့်အတွက် မိမိထက် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရခြင်းသည် တရားဓမ္မနှင့် ညီရုံသာလျှင်မက၊ ပီတိ သောမနဿလည်း ဖြစ်ရသည်။ ယင်းပီတိသောမနဿကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်လန့်နေရမှာနည်း။ ရသေ့ရဟန်းဖြစ်ပြီးတော့ လုံ့လဥဿာဟ ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်လန့်နေရမှာနည်း။ စင်စစ်ဂုဏ်နှင့် အကျော် အစောတို့၏ ပင်မဆိုသည်မှာလည်း အတွင်းမှာသာလျှင် ရှိသည်။ သစ္စာတရားကို ရရှိသိမြင်သည့်အတွက် ကိုယ့်ဟာကို ကျေနပ်မှုဖြစ် ခြင်းသည် ကမ္ဘာလောက၊ ကျေးဇူးမခံထားမနာပြုခြင်းထက် အဆ အရာအထောင်ပိုပြီး အားရနှစ်သိမ့်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ အရှင်ပရိမိုဇ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အပြင်အပက အကြီးအကဲဘဝကို မလိုလား၊ မတောင့် တပါ။ အတွင်းမှာ အစိုးရခြင်းကိုပဲ အလိုရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မတားနှင့်တော့၊ ကျွန်ုပ်တို့သွားတော့မည်”

ယင်းသို့လျှင် သစ္စာတရားကို မြတ်နိုးမှု၊ လူထုအကျိုးကို သယ်ပိုး ဆောင်ရွက်လိုမှု၊ အတွင်းငြိမ်းချမ်းရေးကို ရလိုမှုတို့ဖြင့် လှုံ့ဆော်အပ် သည်ဖြစ်၍ လူအပေါင်းတို့သည် ငါ၏အထံသို့ ရောက်လာကြကုန် သည်။ ယင်းကဲ့သို့ စွန့်လွှတ်သူပုဂ္ဂိုလ်များ ကမ္ဘာလောကမှာ ထင်ရှား

ရှိနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး လူ့လောက၏ အနာဂတ်မှာ တောက်
 ပြောင်လျက်ပင် ရှိသည်ဟု ပြောဆိုနိုင်ပေသည်။ လူ့လောကထဲမှာ
 ဥပကရှိသကဲ့သို့ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်၊ ဘဒ္ဒါ၊ ပိပ္ပလိ စသည်တို့
 လည်း ရှိကြပေသည်။ စိတ်ပျက်အားလျော့စရာအကြောင်း မရှိပေ။

၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

၀၀၀၀၀၀၀၀

ကောက်ပင်နှင့် မြက်ပင်

အာနန္ဒာ၏ တပည့်သုံးဆယ် ရဟန်းဘဝကို စွန့်၍ လူ့ဘောင် ပြန်သွားကြသည်ဟူသောသတင်းကို ယနေ့ရရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အားလုံး သည် လူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ငါ၏ ရဟန်းများသည် အလွန် မယဉ်ကျေးမဖွယ်ရာသည့် အပြုအမူများကို ပြုလုပ်သည်ဟူသော အခြား သတင်းတစ်ခုလည်း ရရှိသည်။ ဆွမ်းစားသွားသည့်အခါ၌ ဆူဆူ ညံညံ ဘယ်လောက်လုပ်ကြသနည်းဆိုလျှင် အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြ သလားဟု အောက်မေ့ရသည်။ ဆွမ်းခံသွားသည့်အခါ၌ ရှေ့လှတက် ကြသည်။ သူတို့ကို မြင်တွေ့လျှင် ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် သာမန်လူတို့ ထက် ထူးကဲသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်ဟု မည်သူပြောမည်နည်း။

ထိုအသုံးမကျသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအား ငါသည် အပြင်းအထန် မာန်မဲကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ စည်းနှင့်ကမ်း နှင့် နေထိုင်ရန် ငါသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာများကို ခန့်ထားလိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်များအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုကြပေလိမ့်မည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာများက သူတို့ အား ကြည့်ရှုစောင့်မ ကူညီကြပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် များ၏ မဖွယ်ရာမှုများသည် လွင့်ရှားပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကိုင်းကျွန်းမှ၊ ကျွန်းကိုင်းမှနေခြင်းအားဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်

များသည် အချင်းချင်း ထောက်ထားတဲ့ညာမှုလည်း ရှိလာပေလိမ့်မည်။
 အာနန္ဒာ၏ တပည့်သုံးဆယ် ထွက်ပြေးသွားကြသည်ဖြစ်၍
 မဟာကဿပထေရ်သည် အာနန္ဒာအား မာန်မဲကြိမ်းမောင်းလေသည်။
 စင်စစ်မှာမူ အာနန္ဒာသည် အမြင်ကျယ်သူပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ သူသည်
 ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကို မကြည့်တတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာလျှင် ကြည့်သည်။
 ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်း ဖြစ်လွယ်သည်။ ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုမဆို
 ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေဘဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း လုပ်ပစ်တတ်
 သည်။ အနာဂတ်တွင် ဘယ်လိုအကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလာမည်ဆို
 သည်ကို မတွေးတောမစဉ်းစား။ မဟာကဿပထေရ်က သူ့ကို မာန်မဲ
 ကြိမ်းမောင်းသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ငါ့ထံမှောက် သူ့ရောက်လာလျှင်
 ငါသည် သူ့ကို ထိုမျှလောက် ကြိမ်းမောင်းမာန်မဲခြင်း မပြုလုပ်စေကာမူ
 သူ့ကို တပည့်တပန်းများအား စွဲလမ်းချစ်ခင်မှုမပြုရန် သတိပေးမည်မှာ
 အမှန်ဖြစ်ပေသည်။

လယ်သမား လယ်ယာစိုက်ပျိုးသောအခါ၌ စပါးပင်များနှင့်
 အတူတကွ မြက်ပင်များလည်း ပေါက်လာသည်။ သို့ရာတွင် လယ်
 သမားသည် မြက်ပင်ကို ကြောက်ပြီး လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းလုပ်ငန်းကို
 ပိတ်မပစ်လိုက်ပေ။ ငါ၏ သံဃာအဖွဲ့အစည်းလည်း ဤနည်းနှင့်နှင်
 ဖြစ်သည်။ ငါ၏ သံဃာလယ်ယာမြေ၌လည်း သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂ
 လာန်တို့ကဲ့သို့သော စပါးပင်၊ ကောက်ပင်များ ရှိသကဲ့သို့ပင် ဆွမ်းခံ
 ထွက်ရာ၌ ဆူဆူညံညံလုပ်ကြသော၊ ရဟန်းဆောင်ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်ပြေး
 ကြသော မြက်ပင်များလည်း ရှိပေသည်။ ထိုမြက်ပင်များကို နုတ်ပစ်ဖို့
 သာ ရှိပေသည်။ သို့မဟုတ် အာနန္ဒာ၏တပည့်များ ထွက်ပြေးကြ
 သကဲ့သို့ သူ့အလိုလိုလည်း ကျွတ်ထွက်သွားပေလိမ့်မည်။ မြက်ပင်၊
 ပေါင်းပင်များ အရောရောအထွေးထွေးဖြစ်နေသဖြင့် လန့်စရာလည်း
 မလိုပေ။ ရှက်စရာလည်း မလိုပေ။ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် အချိန်ကာလ
 အနည်းငယ်မျှဖြစ်စေ ရဟန်းဘဝ အတွေ့အကြုံကို တွေ့ကြုံသိရှိလျှင်

ထိုပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ကျေးဇူးများစွာ ရှိသည်ဟုပင် ငါ သဘောရသည်။
 သံဃအဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ဘယ်နှရက်နေနေ ငါ ရေးကြီးခွင်ကျယ်
 မလုပ်ပေ။ သံဃလယ်ယာထဲမှာ မြက်ပင်များ ရှိနေခြင်းကြောင့် သံဃ
 အဖွဲ့အစည်းသည် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်၏ဟုလည်း ငါ မယူဆပေ။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယင်းအကြောင်းများကြောင့် ငါ၏
 သံဃအဖွဲ့အစည်းကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအား မြက်
 မပေါက်သည့်လယ်မျိုး လုပ်ပြကြစမ်းပါဟု ငါက ပြောလိုက်ပါရစေ။

စားသောက်ခွင့်
ပေးပါ
-

မောင်မောင်

ဆေးဆရာနှင့် လူနာ

လူတွေက ပြောနေကြသည်။ သမဏဂေါတမသည် အိမ်များကို အမြစ်က လှန်ပစ်သည်။ လင်ယောက်ျားများကို ရဟန်းပြုပေးလျက် ဇနီးမယားများ၏ ချစ်ကြည်မှုကို လုယက်ယူငင်သည်။ အဘိုးအိုများ၏ ဆေးပေးမီးယူများကို အဆုံးသတ်ပစ်သည်။ သားသမီးများ၏ မိဘများကို လုယက်ယူငင်သည်။ ကောင်းပေ့ဆိုသည့် သူဌေးသူကြွယ်အိမ်များကို ဖရိုဖရဲဖြစ်စေသည်။ တစ်ထောင်မျှသော ဆံကျစ်ရသေ့များ၏ ဦးခေါင်းကို ရိတ်ပစ်သည်။ သဗ္ဗယ၏ နှစ်ရာငါးဆယ်မျှသော တပည့်များကိုလည်း ခေါင်းတုံး တုံးပစ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုဆွဲဖို့ တစ်ဖန် လာပြန်သည်မသိ။

ယင်းကဲ့သို့ လူမိုက်များ ရှုတ်ချပြစ်တင်ပြောဆိုနေကြသည့် သတင်းစကားများကို ဆောင်ကြဉ်းပြီးလျှင် ငါ၏ တပည့်များသည် ငါ၏အထံသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကို ပြောပြရသည်။

“သင်တို့ မစိုးရိမ်ကြနှင့်၊ ယခုကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချနေခြင်းများသည် တစ်ပတ်ထက်ပိုပြီး ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ”

ယင်းသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ မီးဖွားခါနီး ဝေဒနာခံစားရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လူ့လောကထဲမှာ တူညီမျှတမှု မွေးဖွားပေါ်ပေါက်လာစေရန် အတွက် ယင်းဝေဒနာခံစားမှုမျိုးသည် လိုအပ်သည်။ ငါ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏အိမ်ကို ဖရိုဖရဲဖြစ်စေလိုသည့်အကြောင်းမှာ ယင်းသို့ ပြုလုပ်မှသာလျှင် ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားများ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင် နေနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ စည်းစိမ်ယစ်မှုးနေကြသည့် မိန်းမယောက်ျားများ

စည်းစိမ်ဥစ္စာ၏ အနှစ်သာရမဲ့ပုံကို သဘောပေါက်ကြပေလိမ့်မည်။
အလှူဒါန ပေးကမ်းလှူဒါန်းရမှန်း သိလာပေလိမ့်မည်။

ယခုအခါတွင် လူ့လောကသည် ကာမဂုဏ်အာရုံ ခံစားမှုဘက်သို့ ဘယ်လောက် တိမ်းညွတ်နေသနည်းဟူမူ ထိုလူ့လောကအား လမ်း ပြောင်းပေးရန်အတွက် ငါ ယခုလုပ်သည့်အလုပ်မျိုးမလုပ်လျှင် မဖြစ် ပေ။ ငါ၏အလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့ရန် အချိန်ရောက်လာမှ ငါသည် ယခုအလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းထားမည်။ ငါ၏လမ်းစဉ်သည် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။ စည်းစိမ်ယစ်မူးသူတို့၏ ဦးရေကို လျှော့ပစ်ဖို့ရန်မှာ လိုအပ်သောအရာ ဖြစ်ပေသည်။ ဥစ္စာဓနကို ခွဲဝေမျှတစေရန်အတွက် လည်း ယင်းအလုပ်ကို လုပ်အပ်ပေသည်။ နောင်သောအခါ၌ ရဟန်း များ၏ဦးရေ လိုသည်ထက်ပိုလာပြီး လူ့လောကက ရဟန်းများ၏ဝန် ကို မချိနိုင် မရွက်နိုင်ဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင်မူ ငါသည် ယခုအလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်မည်။ ယခုအခါတွင်မူ ငါသည် သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ အိမ်ကို အမြစ်လှန်ပစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့မှသာ လူ့လောက၏ ဖောက် ပြန်မှုများ လျော့နည်းသွားပေလိမ့်မည်။ လူ့လောကအတွက် အကျိုးပြု မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းများလည်း ပေါ်ထွက်လာပေလိမ့်မည်။

လူထုမှာမူ ဦးနှောက်ပျက်နေသည့် ရောဂါသည်နှင့် တူလေသည်။ သူတို့သည် ဆေးဝါးကုသမှု၏ လောလောဆယ် အခက်အခဲ၊ လော လောဆယ် ဒုက္ခလောက်ကိုသာလျှင် နားလည်လေသည်။ ဆေးဝါး ကုသခြင်းကြောင့် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူး ပေါ်ပေါက်လာမည်ဆိုသည် ကို သူတို့မမြင်ပေ။ ယင်းအချက်ကိုမူ ဆေးဆရာကသာလျှင် မြင်လေ သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆေးဆရာသည် ရောဂါသည်၏ အပြစ်တင်ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်းကို ဂရုမစိုက်။ လူ့လောကအား ဆေးဝါးကုသရန် အတွက် ငါလည်း လူထု၏အပြစ်တင်ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်းကို ဂရုမစိုက်သင့်ပေ။

mgyc.com

mgyc.com

မိန်းမဘဝ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ

ငါသည် အမိတိုင်းပြည်ကို တွယ်တာမှု မရှိတော့ပေ။ ယခုအခါ တွင်မူ တစ်ကမ္ဘာလုံးသည် ငါ့အတွက် အမိတိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။ သို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ ကပိလဝတ်သို့ ရောက်လာသောအခါတွင်မူ ကမ္ဘာထဲက နေရာဌာနတစ်ခုခုကို ရောက်လာသည်နှင့် မတူပေ။ ယခင်က အတွေ့အကြုံများကြောင့် အခြားနေရာဌာနများထက် ပိုမို၍ အတန်ငယ်ထူးခြားသည်ဟု အောက်မေ့ရလေသည်။ ငါသည် ဗုဒ္ဓဖြစ် လာပြီဖြစ်သော်လည်း မာရ်(နတ်)ယုတ်သည် ငါ့အား တိုက်ခိုက်မြဲ တိုက်ခိုက်နေလေသည်။ မာရ်(နတ်)ယုတ်က ပြောလေ၏။

“ဗုဒ္ဓ၊ သင်သည် အိမ်ရာကို စွန့်ခွာသွားသူ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော်လည်း ယခု ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို ရောက်လာသည့်အခါ၌ သင့်ကို မြင်တွေ့ရန် အတွက် ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်နေကြသည့် လူများထံ ပထမဦးဆုံး သင်သွားသင့်သည်။ သင်၏ ဖခမည်းတော်၊ သင်၏ ကြင်ယာဇနီး၊ သင်၏ ခြွေရံသင်းပင်းများသည် နှစ်ရှည်လများ သင့်ကို တွေ့မြင်လို သည့် စိတ်ဆန္ဒဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။ သို့ဖြစ်သော ကြောင့် တခြားအိမ်တွေကို အသာထားပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကို ပထမဦးဆုံး ဆွမ်းခံကြသင့်ပေသည်”

ငါက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မာရ်(နတ်)ယုတ်၊ အကြင်သူသည် ဗုဒ္ဓဖြစ်၏၊ ဇိနဖြစ်၏၊ အာသဝေါကုန်ခမ်း၏၊ ထိုသူ့အတွက် သင် အခုပြောသကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ထားခြင်းမျိုးသည် မသင့်လျော် မလျှောက်ပတ်တော့ပေ။ ငါ့အတွက် ဘယ်သူက စိတ်အားထက်သန်သည်၊ ဘယ်သူက စိတ်အားမထက် သန်ဟု စဉ်းစားခြင်းထက် ငါ၏ သံဃအတွက် ဘယ်သူက စိတ်အား ထက်သန်သည်၊ ဘယ်သူက စိတ်အားမထက်သန်ဟူသောအချက်ကို ပိုပြီး ငါ့အနေဖြင့် ကြည့်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအမြင်ဖြင့်ကြည့်လျှင် ငါ၏ နန်းတော်က ငါ့ဆွေမျိုး ဉာတကာများကဲ့သို့ တခြားမြို့သူ မြို့သားများ လည်း စိတ်အားထက်သန်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ငါသည် ယခု ဆွေမျိုးဟူသော အစွဲကို မထားတော့။ သို့အတွက်ကြောင့် အိမ်စဉ် လိုက်ပင် ဆွမ်းခံကြမည်”

ငါသည် အိမ်စဉ်အလိုက်သာလျှင် ဆွမ်းခံထွက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုပြာသာဒ်နန်းဆောင်ကို မြင်နေရသည်။ ငါသည် ထိုပြာသာဒ် နန်းဆောင်အား မကြည့်ဘဲနေ၍ မရပေ။ ပြာသာဒ်နန်းဆောင်၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ရာဟုလာမယ်တော်က ငါ့ကို ကြည့်နေသည်။ အင်း ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲနေသနည်း။ ညဉ့်အချိန် အိပ်ပျော်နေစဉ် ငါ စွန့်ခွာလာခဲ့သူမှာ ဘုရင့်သမီးတော် တစ်ဦးသာလျှင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု တွေ့မြင်နေရသူမှာကား ဘုရင့်သမီးတော် ဖြစ်သော်လည်း ဘိက္ခုနီမတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ထင်နေရသည်။

ငါ့ကို တွေ့မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အတွင်းသို့ ဝင် သွားသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးအား အကြောင်းကြားရန် ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် ဘုရင်မင်းကြီးအား သရော်သည့်အနေဖြင့် “ကြည့်စမ်း... ခမည်းတော် အရှင်မင်းကြီး၏ သားတော်တစ်ယောက် ဖုန်းတောင်းယာစကာ ဖြစ်နေပါပကောလား” ဟု ပြောလိုက်ပုံ ရလေ သည်။ အကြောင်းမူကား များမကြာခင်ပင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သည် နန်းတော်ဆောင်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ငါ၏အထံသို့ ရောက်လာ

သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မောဟသည် မည်မျှလောက် အားကောင်းပေသနည်း။ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ငါ့ကို ယခုထက်တိုင် သူ့သားဟုပင် အောက်မေ့နေတုန်း ရှိသေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆွမ်းခံကြွသည့် လမ်းမသို့ ရောက်လာပြီး ပြောလေ၏။

“သားတော်၊ ခမည်းတော်ကို ဘာဖြစ်လို့ အရှက်တကွဲ အကျိုး နည်းအောင် လုပ်ရသနည်း။ ဘာဖြစ်လို့ ဆွမ်းခံနေရသနည်း။ သင် သားတော်နှင့် သင်သားတော်၏ တပည့်များကို ဖခမည်းတော် ဆွမ်း မကျွေးနိုင်ဘူးလော”

ငါက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး... ဆွမ်းခံခြင်းမှာ ငါတို့ အမျိုးအနွယ်ထုံးစံပင် ဖြစ်ပါသည်”

ဘုရင်မင်းကြီး။ ။ သားတော်၊ သားတော်၏ အမျိုးအနွယ်သည် မဟာဓတ္တိယ အမျိုးအနွယ် မဟုတ်ပါလော။ ခမည်းတော်တို့၏ အမျိုး အနွယ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ ဘယ်တုန်းကမှ ထမင်းတောင်းတယ်လို့ မရှိခဲ့ ဖူးပါ။ ထမင်းကို ပေးရုံသာပေးသည်။ ယူတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။

ငါ။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးပြောနေသည့် အမျိုးအနွယ်မှာ ကိုယ်ကာယအမျိုးအနွယ်ဖြစ်သည်။ ငါပြောသည့် အမျိုးအနွယ်က ကိုယ်ကာယအမျိုးအနွယ် မဟုတ်ပေ။ စိတ်ဓာတ်အမျိုးအနွယ် ဖြစ် သည်။ ငါ အခု သကျအမျိုးအနွယ်ဝင် မဟုတ်တော့။ သမဏအမျိုး အနွယ်ဝင် ဖြစ်သွားပြီ။

ဘုရင်မင်းကြီး။ ။ သားတော်၊ ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်သည့် အစာအာဟာရ အတွက်ဆိုလျှင် ရုပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာ အမျိုးအနွယ်ကိုသာ စဉ်းစားသင့်သည် မဟုတ်လော။

ငါ။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အစာအာဟာရ သည် ရုပ်ဝတ္ထုပြည့်ဖြိုးစေရန် (ဝါ) ကိုယ်ကာယ ပြည့်ဖြိုးစေရန်အတွက်

ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရုပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာ အမျိုးအနွယ် အကြောင်းကိုသာလျှင် တွေးတောစဉ်းစားကြသည်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အစာအာဟာရသည် စိတ်ဓာတ်စင်ကြယ်မှုအတွက် ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် များကမူ စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ အမျိုးအနွယ်အကြောင်းကိုသာလျှင် တွေး တော စဉ်းစားကြသည်။

ဘုရင်မင်းကြီး။ ။ ကောင်းပြီသားတော်၊ ထင်သလိုသာ လုပ်ပါ တော့။ သို့သော်လည်း ခမည်းတော် အသက်နှင့်ကိုယ် ထင်ရှားရှိနေ လျက်နှင့်တော့ ခမည်းတော်၏ မြို့တော်မှာ အခုလို ရောက်လာလာချင်း ပထမနေ့မှာ ဆွမ်းမခံပါနှင့်။ သားတော်၏ တပည့်ရဟန်းအားလုံးကို ခေါ်ခဲ့ပြီး နန်းတော်ကိုကြွခဲ့ပါ။ နန်းတော်မှာပဲ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြပါ။ နှစ်ရှည်လများ သားတော်ကို တွေ့မြင်ချင်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တွေ့မြင်ခွင့်ပေးပါ သားတော်။

ယင်းသို့ ဘုရင်မင်းကြီးက တိုက်တွန်းတောင်းပန်သဖြင့် နန်း တော်သို့ သွားခဲ့ရလေသည်။ ရဟန်းတို့မည်သည်မှာ ဆင်းရဲချမ်းသာ၊ ဘုရင်၊ သူတောင်းစား မျက်နှာမရွေး တစ်တန်းစားတည်း ထားရသည်။ သာတူညီမျှ ရှိရသည်ဆိုသော အချက်၏ သက်သေသာဓကကို ငါ သည် အိမ်စဉ်အလိုက် ဆွမ်းခံခြင်းဖြင့် ထင်ရှားပြပြီးခဲ့လေပြီ။ သို့သော် လည်း အဆင်ခြင်အစဉ်းစား မဖက်သည့် မျက်ကန်းသာ တူညီမျှရေး မှာမူ မသင်ငှလျော် မလျောက်ပတ်ပေ။ သာတူညီမျှရေးဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တစ်ယူသန် တဇောက်ကန်း မလုပ်သင့်ပေ။ လူတို့၏ စိတ်နှလုံးကို အချည်းနှီး အလဟဿ ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်သင့်ပေ။ လမ်းစဉ်မှာ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ် ဖြစ်သည်။ လွန် ကဲသည့် လမ်းစဉ်မဟုတ်ပေ။ ကြီးမြင့်သူတို့၏ တိုက်တွန်း တောင်းပန် ချက်၌ အလေးအနက် ရှိသလောက်ရှိသည်။ ယင်းအမြင်ဖြင့်သာလျှင် ငါသည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ တိုက်တွန်းတောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံ လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။